Acesta traducere a fost făcută de Gabriela Dobrescu

EVIDEON – UNIVERSUL CREAT

de Corrado Malanga

INTRODUCERE

La finalul cercetării noastre, care a pomnit de la observarea comportamentului extraterestru fata de rasa umană şi se termina cu încercarea de a obţine o metodologie care să îl facă pe om să

achiziţioneze cunoştinţă de sine, am traversat mai multe etape şi am atins obiective diferite.

La începutul cercetării noastre, am crezut ca extraterestrul ar fi celălalt, inamicul, cel care vine din afară, diferitul. Apoi am ajuns la un stadiu în care extraterestrul ne apărea nici bun, nici rău, ci pur și simplu cel care îşi făcea propriile sale interese într-o lume a dualităţii, în care ideea de dualitate exista încă, dar a devenit apoi relativa pentru propria sa poziţie. Cu alte cuvinte, pentru noi, extraterestrul era cel rău, în timp ce pentru extraterestru eram noi băieţii răi.

O a treia etapă a călătoriei noastre a fost caracterizata de ideea că nu exista nicio separare, pentru ca ea prindea forma doar în relaţia cunoştinţei pe care noi înşişi o aveam despre ideea existenţială a barierelor. Cu mare cuvinte, dacă eu cred că sistemul în care trăiesc este dual, acesta mi se va demonstra ca atare. Dacă în schimb, eu înţeleg ca barierele şi separările nu exista, atunci acestea vor dispărea.

Sistemul fizic în care existam, ni se releva de fapt, în funcţie de cunoştinţele pe care noi înşişi le avem fata de sistemul însuşi. În realitate virtuala, ne-locala, exprimata prin fizica cuantică a lui Bohm, noi suntem plasaţi într-un context virtual total, pe care îl cream noi înşine; dar dacă noi înşine suntem creatorii acestui univers virtual, e normal ca acesta să ne apără aşa cum noi credem că l-am făcut.

În acest punct al cercetării noastre, am fost

convinşi că nu exista deloc bariere şi ca în interiorul virtualităţii, barierele dispăreau în faţa ochilor noştri. Prin urmare, extraterestrul nu era altceva decât oglinda noastră.

IDEEA OGLINZII

Dacă noi suntem creatorii acestui univers virtual şi modificabil în funcţie de propriile noastre nevoi, noi înşine am creat situaţiile în care extratereştrii veneau şi interfereau cu noi. Alegerea de a accepta aceasta interferenta era prin urmare, a nostra, chiar dacă noi eram aparent inconştienţi de a fi creat aceste situaţii.

Cu alte cuvinte, noi am creat posibilitatea de a fi prinşi de către extratereştrii, deoarece această situaţie oferea conştiinţei noastre posibilitatea de a face o experienţă şi de a reachiziţiona cunoştinţă de sine.

De fapt, extraterestrul ne foloseşte ca o oglindă a nostra şi a problemei noastre. Extraterestrul ne este util pentru a ne face să avem conştiinţa de realitatea sufletului, a minţii şi a spiritului nostru: ne ajuta să înţelegem ca noi suntem creaţia şi să ne aducem aminte cine suntem şi de ce suntem aici. În mod similar şi noi îi folosim extraterestrului ca oglinda de sine.

Noi îi amintim în fiecare zi extraterestrului ca greşeşte parcurgerea etapelor evoluţiei pentru că vrea să ia experienţa noastră nedorind să o

experimenteze pe a sa. Extraterestrul vrea să crească şi să devină complet, folosind experienţa altora de teama sa nu sufere în prima persoana propria experienţa, care apare în faţa sa, insuportabila şi dureroasa.

Extraterestrul nu înţelege şi lupta de mii de ani, împotriva rezistentei noastre de a nu ne lasă folosiţi de el, şi care, în cele din urmă, se va vedea nevoit să recunoască înfrângerea.

În momentul în care noi vom intelge pentru ce ne-a folosit extraterestrul, şi el va înţelege că a greşit strada. Cele două evenimente se întâmplă într-un singur moment, deoarece, în virtualitatea lui Bohm, universul non-local, prevede ca timpul nu există

Într-un univers în care timpul nu exista, nu exista nicio separare între cauză şi efect, care devin acelaşi lucru pentru că se suprapun.

Fenomenul fizic nu este deloc măsurat de maşini, ci de operatorul care se afla în spatele maşinilor, dar mai presus de orice este măsurat în principal de propria conştiinţă, care conştientizează fenomenul pe care ea însăşi îl creează. Experimentele de termodinamica cuantică, arata cum rezultatele echipamentului de măsurare, se modifica substanţial dacă experimentul se face în prezenza sau în absenţa unui observator.

Dualitatea dintre unda şi particula este distrusă în momentul în care se demonstrează ca o particula subatomică, ca un foton, poate să pară ca o undă sau ca o particula, pur şi simplu pentru ca, în primul caz nu este conştientă de sine, chiar dacă ştie că ea exista. În al doilea caz, particula este pentru observator perfect identificabila, adică are completa cunoştinţă de sine.

Experimente de fizica, ale căror rezultate sunt dificil de criticat, sunt astfel reinterpretate pe baza observatorului care foloseşte ca instrument mai mult sau mai puţin rafinat, propria sa cunoştinţă.

Deci, dacă eu am cunoştinţă de un fenomen, oricare ar fi el, acesta îmi va apărea ca un fenomen ondulator a cărui forma va fi pusă în relaţie cu probabilitatea ca eu pot să înţeleg cum este făcut. Când unda sferica, care reprezintă probabilitatea de identificare, devine din ce în ce mai mica pana la a deveni un punct, probabilitatea de a identifica fenomenul clar, va crește. Cu alte cuvinte, eu nu pot să cred că un foton poate fi măsurat în spaţiu, timp şi energie, decât dacă el mă va lovi, adică doar dacă va interfera cu conştiinţa mea. În caz contrar, conştiinţa mea, vor fi conştientă de existenta fotonului, dar nu va putea să îl localizeze în virtualitate iar acesta îmi va apărea ca o undă întinsă de-a lungul spaţiului şi timpului.

TRIADE COLOR TEST ŞI MODELUL

VIRTUAL

În studiile noastre, am creat o simulare mintala, în care, persoanele supuse testului, îşi imaginau un spaţiu în interiorul căruia construiau existenta a trei sfere colorate, care reprezentau, ca idee, partea sufletească, cea mintala și cea spirituală.

În efectuarea a mii de probe asupra multor persoanene ne-am dat seama că toţi dădeau culoare şi poziţie acestor sfere în baza simplelor operaţii de simetrie mintala, şi am sesizat ca, culorile diferitelor entităţi care constituiau triada, urmau reguli precise care puteau fi raţionalizate pe baza multiplelor observaţii făcute.

O persoană în echilibru cu ea însăşi, folosea culori cum ar fi albastru, verde şi roşu pentru a indica sufletul, mintea şi spiritul.

Cele trei sfere ale triadei se comportau ca obiecte colorate în acest caz. În cazul în care mintea era verde, atunci absorbea albastru şi roşu, dar nu şi verdele. Studiul de programare neuro-lingvistica ne-a permis să înţelegem cum fiinţă umană trăieşte într-un spaţiu tridimensional, exact în realitatea virtuala-holografica a universului cuntic al lui Bohm, care are funcţia de a folosi trei axe, care despart însăşi spaţiul în opt octanţi (optimi)

Exista axa fata – spate, legata arhetipal de

spaţiu, axa stânga-dreapta legata arhetipal de timp şi axa sus-jos legata arhetipal de energie. În termeni simpli, fiinţă umană putea vedea şi era în raport cu „lumea din afară”, prin analiza inconştientă a poziţiei şi a mişcării (studiul traiectoriilor) obiectelor din jurul său.

Prin urmare, întrucât toate persoanele supuse TCT-ului static, aveau o percepţie interna a universului identica, a fost evident ca aceasta reprezentare se baza pe ideea arhetipica a universului în sine. În acest context, ceea ce conta, părea a fi geometrie, operaţiile geometrice care erau efectuate în interiorul simulărilor mintale erau legate rigid de regulile de simetrie, după care toate operaţiile terminate păreau să aibă un sens dacă erau legate de trei operatori simetrici care se individualizau în translaţie (a se da peste cap), în rotaţie şi în schimbarea dimensiunii.

Aceşti trei operatori geometrici erau împreună creatorii centrelor de inversare (ceva care seamănă cu planurile de simetrie), şi totul era însoţit de simetrie colorata. Simetria de culoare este acea particularitate simetrica care considera universul legat de 6 culori fundamentale: albastru, roşu şi verde, cu corespunzătoarele lor anti culori: galben, bleu și violet.

Simetria de culoare (SC) considera culoarea ca pe o imagine speculara (în oglinda) a anticulorii.

Din aceste observaţii experimentale, pe o bază statistica, reieşea faptul ca, creierul uman trăia inconştient spaţiul existentei sale ca pe un loc făcut din opt octanţi care defineau spaţiul, timpul şi energia, ca pe singurele cărămizi ale întregii virtualităţi.

Octantul existenţei noastre era caracterizat de semiaxe purtătoare de culoare albastra, roşie şi verde. De asemenea, persoanele păreau să indice în simulările lor mintale, ca axa albastra trebuia să fie asociata timpului, verdele energiei potenţiale şi roşu spaţiului.

Prin urmare, diviziunea geometrica era colorata şi putea fi un criteriu general în care omul regăsea reprezentarea spaţiului, a timpului şi a energiei, adică a realităţii virtuale în care era inconştient scufundat

În momentul în care se spunea însă persoanei să îşi imagineze spaţiul mintal, el reproducea cu toate regulile de simetrie văzute mai sus, o cameră mintala cu aceleaşi caracteristici reprezentative celor opt octanţi.

Creierul nostru producea într-un fel, o viziune a universului virtual, construită de numere simbolice, cum ar fi 8 şi 7, pe care le-am găsit şi în alte reprezentări simbolice idealiste, şi pe care omul însuşi le atribuia virtualităţii.

De fapt, virtualitatea fiind creata în mod

artificial de către noi înşine, în forma fractala, non-locala, era clar ca aspectul repetitiv exista de la construcţiile cele mai mari la cele mai mici care erau foarte vizibile. Capacitatea noastră vizuala de a simula universul în 8 octanţi și 7 nivele energetice (vezi Geneza, de același autor:http://extratereştriiprintrenoi.wordpress.com/2013/04/21/geneza-i-corrado-malanga/; http://extratereştriiprintrenoi.wordpress.com/2013/05/12/corrado-malanga-geneza-ii-extratereştrii-din-valea-indului/; http://extratereştriiprintrenoi.wordpress.com/2013/06/09/corrado-malanga-geneza-iii/) trebuia să fie în concordanţă cu faptul că notele muzicale sunt 7 dar împărţite în 8 octave, sau ca electronii din atomi sunt împărţiţi în 7 nivele energetice şi împărţite în 8 grupe principale

Cu alte cuvinte, omul categoriza inconştient virtualitatea cu aceleaşi reguli pe care el însuşi, ca inconştient Creator le-a stabilit. Nefiind conştient de acest proces spontan şi inconştient, ştiinţă, ar fi putut argumenta ca aceste numere derivau pur și simplu din observarea exterioară a naturii, şi nu de la un impuls intern.

Cu alte cuvinte, în cazul în care viziunea noastră de a vedea lucrurile ar fi corecta, adică dacă noi am fi creatorii universului şi ale legilor virtualităţii, bazate exclusiv pe geometrie şi simetrie, ar fi trebuit să susţinem ca metoda ştiinţifică galileana, care presupune ca prim punct observaţia fizică a unui fenomen extern noua, ar fi

greşită.

Abordarea corecta ar fi fost mai degrabă contrariul: Galileo nu ar fi observat un fenomen extern de sine şi dacă l-ar fi reconstruit în capul sau pentru a-l studia apoi în mod repetat în laboratorul său, ar fi avut mereu în interiorul său, inconştient, tot fenomenul fizic, pentru ca el era creatorul fenomenului însuşi. În acel moment Galileo care este în noi ar fi recunoscut spontan în fenomenul extern, sau recunoscut ca atare, ceva care a existat în interiorul sau dintotdeauna.

Aceasta recunoaştere inconştienta ar fi creat interes pentru observarea fenomenului în sine, încercând să se aducă la nivelul conştient fenomenul în sine. Apoi ar fi trebuit să se construiască legea matematica care să descrie acea parte a virtualităţii.

Fenomenul pe care ştiinţa îl observa, nu se naşte din observarea exterioară, ci rezulta din recunoaşterea faptului că ceea ce vedem în noi înşine, va fi creat în exterior, unde exterior şi interior sunt doi termeni învechiţi care indica o barieră care în realitate nu exista pentru ca dualitatea nu exista: decât dacă noi credem că aceasta exista.

Înainte de a începe demonstraţia a ceea ce am spus, trebuie subliniat faptul ca acest tip de abordare ar reprezenta o revoluţie a modelului ştiinţific a evoluţiei gândirii platonice, aristotelice

şi galileana.

Pe de altă parte, ar reprezenta revoluţia viziunii sau a percepţiei conceptului de univers, de fiinţă umană, de creaţie, de lipsa de dualitate, de principiu acţiune-reacţiune, de lipsa de diviziune între iubire şi ura, între bogaţi și săraci, unde religiile ar fi şterse într-o clipă, la fel ca şi partidele politice, formele de guvernare, ş.a.m.d…

UNIVERSUL E ÎN NOI

Lumea de particule subatomice este destul de complexa, aşa cum până acum a fost descrisa de către fizica atomică. Provocarea noastră era de a demonstra ca toată aceasta lume este deja implementata în mintea noastră şi că nu este nevoie de a se efectua calcule pentru verificarea existentei ei.

Cu alte cuvinte, dacă universul este virtual, nu exista nicio măsură de calculat deoarece nu exista niciun lucru de măsurat, deoarece totul este holografic şi schimbător, în funcţie de voinţa Conştiinţei.

Aceasta mutabilitate este însă, foarte vizibila sau evidenţiata la un model mintal comun tuturor fiinţelor din acest univers. Modelul mintal descriptiv al universului poate fi extrapolat din simularea mintala chemata TOT sau test de culoare al triadei care, pe baza legilor de simetrie a spaţiului de culori arhietipal ale lui Pulver şi

Luscher ne transcrie regulile de conduita.

Cu alte cuvinte, în interiorul TOT, ar trebui să fie evidente regulile care descriu tot şi totul şi unde exista, de asemenea, şi lumea fizicii subatomice.

Să vedem repede cum este construit parcul particulelor subatomice evidenţiate până în prezent şi ce reguli de viaţă au.

Oamenii de ştiinţă spun ca astăzi exista practic, două tipuri de particule subatomice: cele fundamentale numite Leptoni iar particulele foarte complexe sunt numite Adroni.

Tabelul leptonilor

Nume	Sarcina electrica	Masa
Electron	—1	0,000
Neutrin electronic	0	< 2,2
Muon	—1	0,105
Neutrin muonic	0	< 1,7
Tauone	—1	1,777
Neutrino tău	0	< 0,0

Leptoni, fiind particulele elementare nu apar divizibile ulterior în alte subparti, sau cel puţin pentru moment, fizica nu este capabila de a vedea substructuri mai mici, care alcătuiesc leptonii.

Leptonii sunt Fermionii, şi sunt caracterizaţi

de spin ne-intregi. Spin-ul este o caracteristică a tuturor particulelor subatomice şi poate fi reprezentata ca un grad de libertate, evidenţiată de o rotaţie în jurul unei axe, cu o înclinare adecvată.

Rotirea (Spin) are, de asemenea, semnul pozitiv sau negativ, în funcţie de rotaţia orara (în sensul acelor de ceasornic) sau antiorara (în sens invers acelor de ceasornic). În acest context, spin-ul este identificat ca o operaţie geometrica (de rotire) cu o simetrie corespunzătoare. Ideea ca particulele subatomice se învârtesc în jurul unei axe, este considerată de către alţi fizicieni (Dirac: http://it, wikipedia.org/wiki/Paul Dirac) o simplă iluzie, deoarece particulele subatomice sunt ca un punct şi nu se justifica cu uşurinţă o masa corespunzătoare.

Potrivit modelului lui Higgs, acceptat de comun acord; se înţelege cu dificultate, cum un obiect punctiform poate avea o rotaţie. În acest context, diferitele valori ale rotirii (spin), sunt identificate ca stări degenerate de energie. Un lucru foarte complicat, care în lumea idealista şi simbolica a geometriei nu are sens. (N. d. A.).

O alta particula fundamentala este fotonul, care este considerat un Bozon, adică o particula subatomică fundamentala, cu valori de spin (rotire) cuprinse între – 1,0,1. În realitate valoarea spinului egală cu 0 nu este luată în considerare de fizica deoarece sensul sau ar fi valabil numai dacă însuşi fotonul nemişcat, este, cum se crede, un foton care merge cu viteza luminii; dar un foton nemişcat nu exista (sau mai degrabă nimeni nu l-a

mai văzut: http://www.lescienze,it/news/2003/03/28/news/rallentare la luce-588333/). Practic, ar fi corect să spunem ca fotonul nemişcat nu se manifesta ca atare.

O alta clasa de particule subatomice este cea a Adroni – lor. Adronii sunt particule ne-elementare, dar constituite din Quarci. Adroni sunt împărţiţi în subclase: Barionii care sunt constituiţi din trei Quark şi Mezonii care sunt compuşi doar din doi Quark. În timp ce Barionii sunt Fermioni, Mezonii sunt Bozoni.

Quarcii sunt 6 cu alţi 6 care sunt corespondenţii anti-Quark, pe care îi vom vedea mai târziu. Mezonii sunt o imensă multitudine. În cele din urmă exista Gluoni care ar fi opt deşi pentru probleme de simetrie ar trebui să fie nouă.

Teoria (exista destule) pe care am luat-o ca punct de referinţă este quanticacromo-dinamica (QCD). În aceasta teorie, particulele subatomice sunt caracterizate de Quark şi anti Quark. Quarcul este un lucru care din nou ar rezulta indivizibil şi ar fi identificat prin caracteristici geometrice de simetrie foarte precise.

Tabelul Quarcilor

Nume	Sarcina	Masa (Mev/c2)
Up cu)	+ 2/3	de la

Down (d)	—1/3	de la
Strânge / Sideways (s)	—1/3	de la
Charm / Centre (c)	+ 2/3	de la 350
Bottom / Beauty (b)	—1/3	de la 400
Top / Truth	+ 2/3	173.1 1.300

Denumirile de Quark sunt convenţionale, dar pot fi identificate în funcţie de caracteristicile geometrice şi simetrice.

De exemplu, un proton este format din trei Quark, doi Quark sus şi un Quark jos (vezi tabelul). Acum, trebuie să ştiţi că nu pot coexista trei Fermioni în aceeaşi stare energetica şi, prin urmare, nu ar putea există trei Quarci pe acelaşi nivel de energie (principiul de excludere Pauli).

Prin urmare, a fost necesar pentru fizicieni să diferenţieze cei trei Quarci şi cineva s-a gândit să inventeze de seara până dimineaţă, Quarcii care ar putea fi caracterizaţi de o ipotetică culoare sau anti-culoare.

Elaborarea QCD, care a început în anii cincizeci, a fost încheiată în forma sa actuala la începutul anilor şaptezeci de Frank Wilczek şi David Gross. Culorile Quarcilor nu au nimic de-a

face cu culoarea reala pentru că sunt precum etichetele, dar au în ele însăşi, încă o dată, instrucţiuni geometrico-simetrice. Într-adevăr celor trei culori fundamentale de albastru, roşu şi verde li se opun cele trei anti-culori galben, bleu şi violet.

În protoni deci, cei trei Quarci au trei culori diferite şi sunt: unul albastru, unul roşu şi celălalt verde, în timp ce în corespunzătorul antiproton vor fi: bleu, galben şi violet. Trebuie subliniat în continuare ca protonul nu apare în QCD colorat deoarece suma vectoriala a celor trei culori nu este o culoare.

În reprezentarea bidimensionala a diagramei de culori, suma vectorilor de culoare în trei dimensiuni, apare corespunzătoare produsului vectorial al vectorului de culoare.

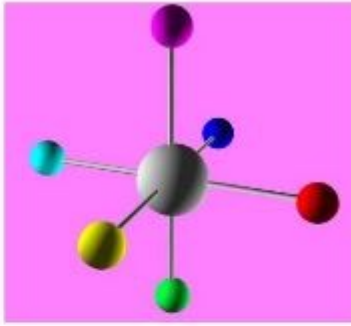

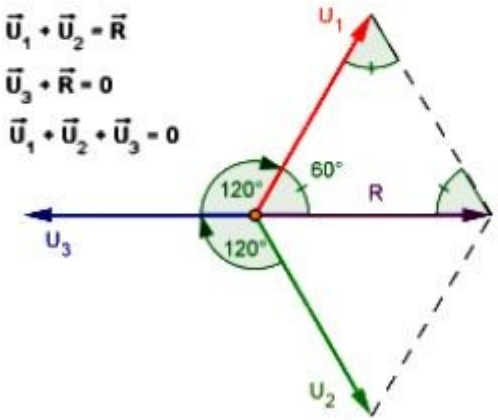

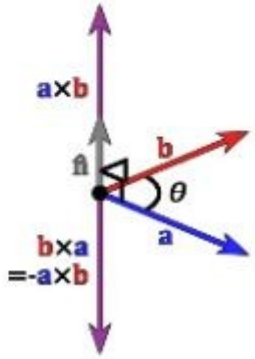

Reamintim ca, culorile Quarcilor nu au nimic de-a face cu culorile percepute de ochiul uman, pe scara cromatica, ci sunt expresii ale proprietăţilor geometrice, deci, trebuie subliniat cum în acest caz, suma celor trei stimuli percepuţi de ochiul uman ca albastru, roşu, verde, dau ca răspuns cromatic albul, dar dacă cei trei stimuli sunt adăugaţi „în amonte”, într-o singură frecventa de culoare, aceasta va fi perceputa de ochiul uman ca o non culoare: transparentul.

Exista apoi Gluonii care sunt consideraţi

obiecte, nedivizibile ulterior, dar care conţin informaţii de două culori şi anume de o culoare şi de o anticuloare, astfel încât să rezulte coloraţi, şi în gradul de a interacţiona cu Quarcii aceluiaşi Barion, deplasând culorile celor trei Quarci care îl compun, rotând în continuarie cu alte cuvinte, Gluonii sunt obiecte care interacţionează cu Quarcii, stabilind interacţiuni între ei legate de sarcina de culoare.

Gluonii au două componente de sarcina de culoare: o culoare şi o anti-culoare. Numind r, g, b componentele roşii, verzi şi albastre, Gluoni baza posibili sunt:

$$r\bar{r}, r\bar{g}, r\bar{b}, g\bar{r}, g\bar{g}, g\bar{b}, b\bar{r}, b\bar{g}, b\bar{b}$$

O posibila baza a Gluonilor este următorarea (octet de culori):

$$(r\bar{b} + b\bar{r})/\sqrt{2}$$
$$-i(r\bar{b} - b\bar{r})/\sqrt{2}$$
$$(r\bar{g} + g\bar{r})/\sqrt{2}$$
$$-i(r\bar{g} - g\bar{r})/\sqrt{2}$$
$$(b\bar{g} - g\bar{b})/\sqrt{2}$$
$$-i(b\bar{g} - g\bar{b})/\sqrt{2}$$
$$(r\bar{r} - b\bar{b})/\sqrt{2}$$
$$(r\bar{r} + b\bar{b} - 2g\bar{g})/\sqrt{6}$$

O alta posibila alegere a bazei Gluonilor este:

$(r\bar{g})$
$(r\bar{b})$
$(g\bar{b})$
$(g\bar{r})$
$(b\bar{r})$
$(b\bar{g})$
$(r\bar{r} - g\bar{g})/\sqrt{2}$
$(r\bar{r} + g\bar{g} - 2b\bar{b})/\sqrt{6}$

Deci, exista în realitate doar 8 Gluoni independenţi şi nu 9 cum ar trebui să fie văzuţi, pentru ca, culorile şi anti-culorile sunt în total 6 (3 x3 = 9). Din motive de simetrie destul de obscure, exista doar 8 posibilităţi.

http://it, wikipedia.org/wiki/Gluone)

În sfârşit, exista Mezonii care sunt constituiţi din 2 Quarci inseparabili. Mezonii sunt Bosoni (adică au spin intern) şi, împreună cu Barioni (care sunt compuşi din trei Qurci şi sunt Fermioni), constituie grupul de Adroni. Mezonii au caracteristici destul de mari, atât de stabilitate în timp cât şi de masa şi încărcătura etc.

În tot acest tam-tam de particule subatomice, Gluonii se disting, deoarece, în ciuda faptului că au în ei informaţiile a 2 culori, par a fi construiţi de o singură bucata indivizibila (iar acest lucru pare cu siguranţă neadecvat N. d. A.). Gluonii tin strâns între ei Quarcii, care, aşa cum am văzut, nu pot exista izolat.

Sarcina de culoare se păstrează mereu,

de aceea când un Quarc emite sau absoarbe un Gluon, culoarile Quarcului trebuie să se schimbe, pentru a conserva energia. De exemplu, să considerăm un Quark roşu, care devine albastru şi emite un Gluon roşu/anti-albastru: culoarea „neta” este întotdeauna roșu.

Quarcii din interiorul unui Adron emit şi absorb gluonii tot timpul, aşa că nu este posibil să se observe culoarea unui anumit Quark.

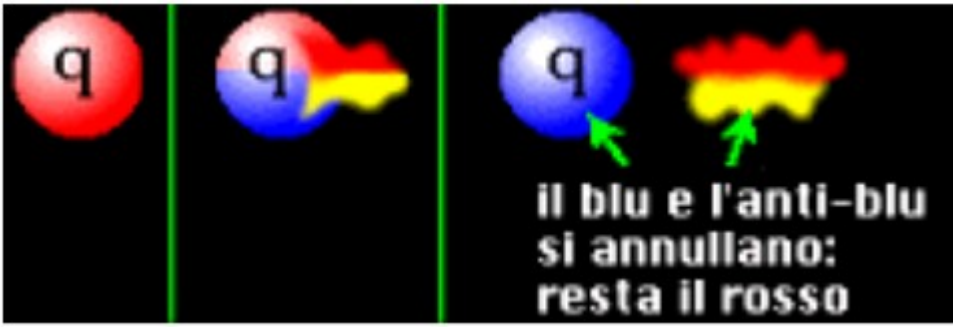

În interiorul unui Andron, culoarea Quarcilor care se schimba în Gluoni se schimba, dar întotdeauna numai în felul în care sistemul rămâne de culoare neutra, adică să fie stabil, şi, prin urmare, aceasta putând fi observabil.

Quarcii unui Adron îşi schimba frenetic Gluoni.

La acest aspect se referă fizicienii când vorbesc despre câmpul de forţă de culoare. Dacă vreunul dintre Quarcii unui Andron este îndepărtat de tovarăşii săi, câmpul de forţă de

culoare se întinde pentru a menţine legătura.

În acest fel creste energia câmpului de forţă a culorii, şi creste când sunt şi mai mult îndepărtaţi Quarcii între ei. Pe de o parte, este mai economic din punct de vedere energetic, spune fizica, (? N.d. A.) când câmpul forţei de culoare se rupe eliberând energia, care se converteşte în masa a doi noi Quarci. Deci, în loc de Adronul de început cu câmpul „întins”, se pot forma doi noi adroni, iar câmpul de forţă se poate „relaxa”.

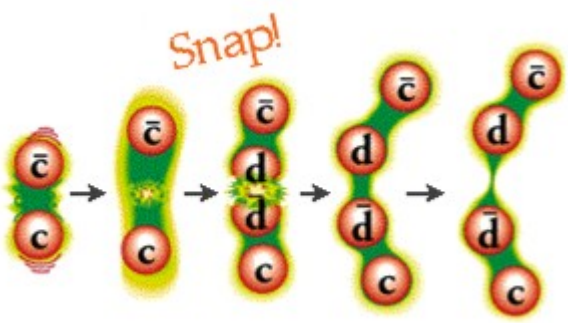

Un Quark nu poate exista izolat, deoarece trebuie să menţină un câmp de forţă de culoare cu alţi Quarci.

Subliniem de fapt, ca energia se transforma în masa. Mecanismul prin care acest proces are loc nu este însă complet înţeles. Pentru ca deşi nu exista masa, aceasta aberaţie a fizicii nu se poate înţelege)

Vom vedea acum cum este posibil să se clarifice acest proces, prin modelul mintal al

fizicii, construit prin observaţiile obţinute din modelul Triade Color Test, care demonstrează fără echivoc ca realitatea este în noi şi nu este nevoie de greoaiele modele fizice pentru a explica ce este universul, pentru ca, din nou, reiese clar ca noi suntem creaţia, şi ştim exact cum funcţionează lucrul pe care noi l-am creat: numai ca, în cele mai multe cazuri nu suntem conştienţi de acest lucru.

Motivele apropierii sunt oarecum complicate, nu exista însă nicio dovada analitica care să spună ca cromo-dinamica cuantică ar trebui să fie adiacenta, dar intuitiv, apropierea se datorează faptului că Gluonii, intermediari ai interacţiunii au sarcina de culoare.

Mai mult decât atât, atunci când doi Quark sunt separaţi, aşa cum se întâmplă în coliziunile din acceleratoarele de particule, la un moment dat, este energetic mai avantajos producerea unei perechi Quark / anti Quark în vid, care permite Quarcilor să se separe ulterior.

Prin urmare, atunci când Quarcii sunt produşi în acceleratoarele de particule, în loc de a se vedea Quarcii singuri în detectoare, oamenii de ştiinţă vad „jeturi” de diferite particule neutre din punct de vedere al sarcinii de culoare (Mezoni şi Barionii), regrupate împreună. Când procesul este numit adronizare, fragmentare sau ruptura a unui şir, **este unul dintre cele mai puţin înţelese procese ale fizicii particulelor.**

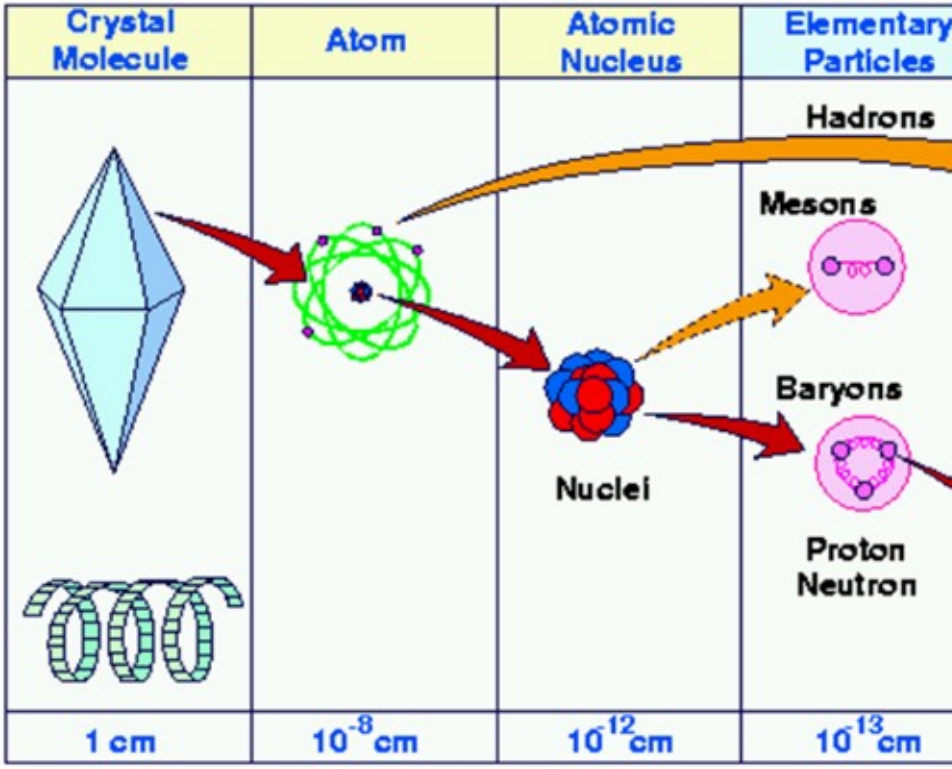

TRANSPUNEREA MODELULUI QCD ÎN MODELUL MSA

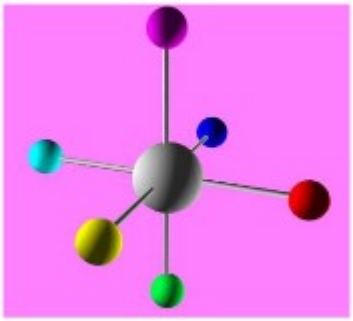

Mintea noastră, vede universul ca pe un

obiect cu caracteristici ideico – simbolice, în care singura posibilitate descriptiva este reprezentată de geometrie şi de regulile de simetrie.

Nu exista nici matematica, nici fizica, nici valorile numerice, ci numere identificate doar ca obiecte simbolice. Un univers făcut din simetrie şi anti-simetrie, fără unităţi de măsură.

Prin urmare, modelul propus este legat de sistemul de simulare mintala pentru ca acesta este ideic reprezentat de o imagine care se formează în creierul uman, unde spaţiile şi culorile, sunetele şi axele carteziene sunt patroni. Modelul pe care creierul nostru îl idealizează în legătură mintala (MSA sau Abordarea mintala Simulata), este caracterizat de 8 octanţi care delimitează şi caracterizează cele trei unice proprietăţi ale tuturor: spaţiul, timpul şi energia potenţială.

Din simularea acestor 3 aspecte, se obţine întregul univers.
Octantul caracterizat de semiaxa verde, roşu şi albastru, este locul unde locuieşte în prezent cunoştinţa noastră, iar ceilalţi 7 octanţi, sunt legaţi de prezenta altor creaturi, aşa cum s-a pus în evidenta anterior, de către Triade Color Test static (TOT).

Dacă este adevărat ca universul nu este altceva decât o hologramă, non-local şi de natura fractalica, acesta este construit tot de obiectele care repeta simetria universului în sine. Naşterea

lui, este interpretata de mintea noastră ca pe ceva care se naşte de nicăieri, şi unde nicăieri conţine toate lucrurile făcute de „obiecte” şi „anti-obiecte” care la nivelul de simetrie și antisimetrie, se anihilează reciproc.

Încă o dată, ne aflam în faţa unei geneze care arata cum, la început, nu exista nimic pentru că exista totul (absenza dualităţii). Apoi, din senin se naşte o „chiestie” şi o „antichiestie”, care, din nou, nu sunt vizibile datorită compensării interne a propriilor caracteristici simetrice şi cromatice.

Dar din reuniunea unei „chiestii” şi a unei „antichiestii „efectuate într-un mod geometric diferit, folosindu-se unicii operatori geometrici existenţi (rotire, translazie, modificarea dimensiunii, create şi incluse în centrul de inversiune), orice altceva devine „evident” şi va constitui baza realităţii virtuale. În termeni grafici şi simbolici, iată cele 2 faze ale creaţiei iniţiale:

EVIDEON

După cum se poate vedea din aceasta reconstrucţie grafica nimic este constituit în realitate din două obiecte care au caracteristica, absenta unui plan de simetrie care determina faptul ca ele sunt de fapt imaginea în oglindă a celeilalte, şi ca aceste obiecte sau imagini în oglinda nu se pot suprapune între ele.

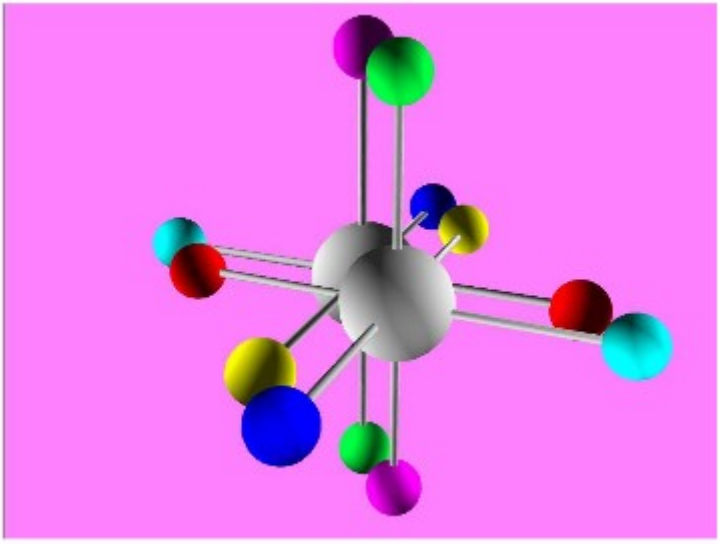

Faptul că nu se pot suprapune face ca supra poziţionarea culorilor şi a anti-culorilor să asigure o totala transparenta, adică invizibilitatea obiectului iniţial. La acest obiect iniţial care corespunde conceptului de gol / plin, am decis să îi dăm numele simbolic de Evideon, de la grecescul Evideon, ideea de se manifesta în real devenind evidenta, adică vizibil.

În articolul semnat de Nicoletta Marini, intitulat, **εναργεια** „sau Evidenta în tradiţia retorica greaca şi latina(www.loescher, it/mediaclassica se argumentează ca …

„În domeniul retoricii, atât în textele greceşti cât şi latine, se afirma mai ales în epoca imperiala, conceptul de ***εναργεια*** *numita de asemenea şi* ***υποτυπωσιφ*** *(Quint. Inst. 9.2.40 – 41), sau* ***διατπωσιφ*** *(Plut. Gloria Atena. 347 c). În lumea latina este numit evidenţia, dar chiar demonstraţio, illustratio, repraesentatio.*

(Rhet. Her 4.68)... Quint Inst 02/06/32). 8.3.61 ss [Lausberg, 1960, § 810,.pp. 399 și urm.]).

*Cu **εναργεια** textele retorice intenţionează expunerea detaliata şi redarea vizuală precisa a unui obiect sau a unei persoane, a unei acţiuni sau eveniment. Termenul este derivat din prefixul **εν** + adjectivul **αργοφ**, care înseamnă „clar", „alb", „luminos", dar căruia îi este asociata şi ideea de mișcare.*

*„Aceasta referire dubla la alb şi la viteza este importanta pentru a sesiza nuanţele lui **εναργεια**, care înseamnă, prin urmare, ilustrat, evidenţiat, dar care are în plus, calitatea de animaţie şi de evidenţiere vizuală, aproape de imagine în mişcare, care o distinge de simplul **σαφηνεια** (Manieri 1998, p... 98 – 99).*

*Termenul este absent la Aristotel, care folosește adjectivul **εναργηφ** nu într-un sens tehnic, cu toate acestea, metafora aristotelica **ενεργειαν**, este implementata într-un fel de vizualizare asemănătoare cu cea de „**εναργεια**" care a creat confuzie în mai multe rânduri.*

Nu se cunoaşte cine este responsabil pentru prima codificare tehnica a acestui concept. Oamenii de ştiinţă cred că o contribuţie decisiva la sistematizarea sa a venit de la filosofii din perioada elenistica, cum ar fi istoricii, epicurienii

şi scepticii, pentru care ***ενεργεια*** *a fost o garanţie a veridicităţii de percepţie. (Zanker, 1981, pp. 308 – 309)*

Din secolul ÎI î.Hr., termenul s-ar fi răspândit în retorica şi în critica literara, pana în a deveni, în Dionisie din Halicarnas, prima dintre virtuţile accesoriale ale stilului, iar din primul secol d.Hr. una dintre virtuţile ***εκφρασεωφ*** *care aveau calitatea necesară pentru a descrie atât evenimente reale cât şi opere de artă.*

În diverse mărturii antice, ***ενεργεια*** *este înţeleasă ca fiind capacitatea (****δυναμιφ*** *o defineşte Dionisie, după cum vom vedea), care permite autorului de a pune sub ochii publicului un eveniment sau un personaj, printr-o redare detaliata de particularităţi şi o reprezentare, într-un anumit sens, mimetica despre ceea ce se întâmplă".*

Deci, de la filosofia greaca, furnizoare a mitului grecesc iată cum este descris cu abilitate un lucru care se caracterizează prin următoarele atribute:

1. este o creaţie
2. devine evidenta, adică vizibila
3. deriva din semnificaţia de idee
4. la final se manifesta cu evidenta sa în mişcare

În acesta definiţie exista deja aspectul simbolic despre tot ceea ce mintea nostra a creat.

FILOSOFIA MSA (Mental Simulation Approach) (Abordarea simulării mintale)

În timpul analizei de date va fi mai uşor să îţi dai seama că cele două entităţi cunoscute sub numele de „chiestie „şi „antichiestie „nu sunt nimic mai mult decât „ideea" de foton şi de anti-foton. Cu alte cuvinte, fizica numeşte foton un obiect în forma de punct fără masa, care are caracteristica de a merge cu viteza luminii: un obiect bozonic care se roteşte egal cu valorile Spin (rotaţie), 1 şi 0.

În realitate fotonul are numai valori ale rotirii (Spin) egale cu 1, deoarece valoarea 0 este legată de faptul ca fotonul trebuie să fie oprit. Dar trebuie însă să ne amintim ca, în MSA-ul nostru, timpul şi spaţiul nu exista deci, prin urmare, nu exista nici viteza ca raport între spaţiu şi timp, ci doar ideea greşită, ca lucrurile se mişcă. În acest context, fotonul care nu este în mişcare, trebuie să aibă Spin-ul egal cu zero.

De asemenea, trebuie remarcat faptul ca anti-fotonul pentru fizicia contemporană (reguli de simetrie CPT, a se vedea anexa: http://it, wikipedia.org/wiki/Simmetria CPT
se poate suprapune simetric fotonului şi nu este imaginea sa în oglindă.

Este un lucru absurd atât din punct de vedere fizice, cât şi metafizic, deoarece simetriile

universului trebuie să fie respectate, iar dacă este valabila ideea de baza care spune ca Evideon-ul este nimicul care devine clar, atunci el va fi construit simetric de două entităţi: una fiind imaginea în oglindă a celeilalte, deoarece energia sistemului trebuie să rămână constanta; ea este legată de variaţiile de simetrie totala, care, pentru un sistem închis ca universul, nu sunt permise.

Pentru unii fizici fotonul nici măcar nu exista, apărând astfel o greşită interpretare deoarece este considerat o particula, în loc să fie considerat în mod simplu doar ca o „radiaţie”.

(WE miel, Jr., anti-fotoni, Apoi. Phys. B 60,77 – 84 (1995).

Trebuie de asemenea remarcat faptul ca, anti-fotonul este postulat de mulţi fizicieni şi ca cercetările care îl iau în considerare la un nivel ştiinţific sunt semnificative, după cum se arata într-o lista parţială dintre cele mai moderne, şi pe care o alăturam mai jos. Ar trebui subliniat faptul ca pentru fizica, exista doar anti-particule care poseda sarcina.

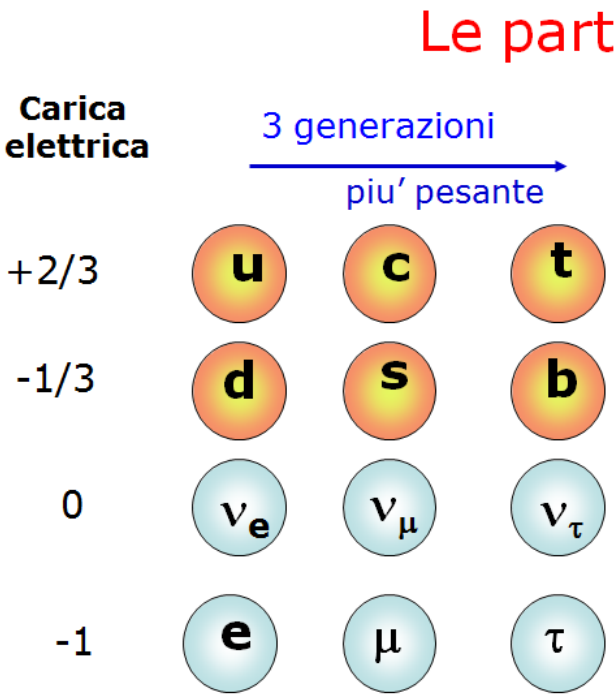

Dacă particulele nu poseda sarcina electrica ele nu au anti-particule, astfel Fotoni sau Gluonii nu ar trebui să aibă antiparticule, deşi poseda sarcina de culoare. Existenta anti-fotonului produce consecinţa că exista şi anti-Gluoni deoarece sunt construiţi de o structură interna care nu se poate exclude a priori. Anti-Gluonii ar fi practic imposibil de distins fata de Gluoni (http://aaronsreality, blogspot, it/2009/03/why-we-see-anti-gluons-and-anti-quarks.html), deoarece sunt purtătorii aceloraşi informaţii de culoare, dar care interacţionează cu Quarkcii cu aceleaşi reguli de simetrie, pentru a oferi produse cu caractere

antisimetrice fata de aceleaşi interacţiuni dintre Quarci şi Gluoni.

(Http: //arxiv.org/abs/hep-ph/9810455, în acest articol o probă a existentei anti-guonului)

(Anti Gluon postulat aici:
http://th-www.if, uj, edu, pl/acta/vol6/pdf/vbp0253.pdf

Lista scurta a unor lucrări despre anti fotoni.

Left-handedness în K-type multilevel system in the presence of spontaneously generated coherence

Osman, K.I. / Joshi, A., *Optics Communications*, 285 (13 – 14), p.3162 – 3168, Jun 2012 doi: 10.1016/j.opteom.2012.02.033...

propagation of an electromagnetic wave în a left-handed medium with negative refractive index was interpretând în terms of **antiphoton** concepts using the complex vector field theory [4]. Ab initio calculations using a microstrip configuration along with a...

Photon location în spacetime

Margaret Hawton, *Physica Scripta*, 2012 (T147), p.014014, Feb 2012

doi: 10.1088/0031 – 8949/2012/T147/014014

...sum over forward and backward în time but propagation of a photon backward în time can be reinterpreted as propagation of an **antiphoton**

forward în time. Negative frequency photon absorbtion will be seen as photon emission se that cach pixel can act as a detector…

Refractive index tensors în connection with problems of photon scattering

L M Barkovsky / A N Furs, *Journal of Physics A: Mathematical and General*, 32 (11), p.2061 – 2074, Mar 1999

doi: 10.1088/0305 – 4470/32/11/003

…involutive Maxwell groups for photon – **antiphoton** meeting pairs. The connections of… indicates the existence of photon – **antiphoton**, or în other words soliton – antisoliton… elliptically polarized meeting photon – **antiphoton** pairs. It is known that dispersion and…

Photon – What is a photon? [22K]

Jul 2012

…particles. Photons are electrically neutral and are one of the rare particles that are identical to their antiparticle, the **antiphoton**. Photons are spin-l particles (making them bosons), with a spin axis that is paralel to the direction of travel (either…

Topological photon

S.C. Tiwari, *Journal of Mathematical Physics*, Mar 2008

doi: 10.1063/1.2883828

…radiation field. Is it possible to go beyond

the undecidability of the physical reality of photon? Could one refute the extreme **antiphoton** view avocated by Lamb? În this paper, we present a definite model of photon, recognizing that unlike energy and...

Physicists may have observând Hawking radiation for the first time [141K]

Jun 2011

...Some would say that opposite chirality and impulse are suficient to define a particle/antiparticle pair (a photon/**antiphoton** pair, for example) A particle such as an electron lays in the negative part of the Higgs field, it has mass. A pozitron...

O & A: Antiphotons? Departament of Physics University of Illinois al Urbana-Champaign [34K]

Dec 2011

...web site You also ask, în a follow-up question: I have just thought of some stuff to add to my other question. When the **antiphoton** and photon collide, would they fuse? And ii se, would they form a particle that has mass, or one that is massless. And...

Techno-Science, net Voir le sujet – [News] „L'antimatière optique" pourrait rendre les objets invisibles [54 ĸ]

Jan 2011

...matériaux clonţ on change toutes les longueurs d'ondes visibles serait Noir? Puis question **d'antiphoton** avais toujours appris cu'un

antiphoton e'était un photon en opposition de phase par rapport à un photon incident la science est spéculations…

Cu alte cuvinte anti-fotonul poate fi reprezentat de un foton care, cu viteza luminii, ar merge înapoi în timp iar din acest motiv chiar dacă acest lucru s-ar obţine într-un accelerator de particule, acesta ar dispărea imediat devenind nedetectabil pentru orice tip de detector cunoscut astăzi.

Accentul ar trebui să fie pus pe faptul că exista multe teorii de fizica care, încearcă să explice ceva din realitatea virtuala, dar niciuna dintre ele nu a reuşit să explice totul, nu din cauza complexităţii universului, ci datorită teoriei de plecare, care în timp a suferit numeroase şocuri în încercarea de a o adapta la nenumăratele neclarităţi, încercând să evite de a lua în considerare ipoteza universului virtual lipsit de masa.

În acest context şi cu aceste preconcepţii de baza, fizicienii au încercat să însăileze împreună o teorie care pleacă de la idei aparent incorecte. Una dintre condiţiile de pornire, care ar putea fi incorecte pentru teorie, pare a fi cea care insista pe existenţa unui ipotetic bozon Higgs (particula care ar transporta informaţii de masa).

Teoria de baza a lumii particulelor subatomice a fost construită de către Higgs, primul care spune ca, în ipoteza sa de lucru, nu se poate prevede masa particulelor care apar pentru el ca un punct. Pe baza acestor cerinţe se

construieşte tot restul, uitând ca, dacă totul trebuie să rămână în picioare, o masa trebuie să fie, din moment ce se poate măsura.

În acest context se mişca încercările fizicienilor moderni pentru a descoperi **neapărat** o particula subatomică, numita bozonul Higgs, care, într-un fel, ar trebui să conţină informaţiile de masa. Admiţând lipsa de masa ar fi ca şi cum ar trebui să se admită neexistenta evidenta a măsurii.

Fizicienii care se bazează pe ideea ca toate lucrurile exista numai pentru ca acestea pot fi măsurate, considera acest fapt nu un eşec al ştiinţei, ci prăpastia care arunca omul în inconsistenta universului în sine. Noi am trai în nimic, am fi rezultatul visului unui uriaş adormit şi nu am avea o identitate proprie. Fizicianului i-ar fi frica sa nu pierd a în acest fel identitatea sa.

Cu toate acestea, în ciuda încercărilor de a sprijini vechea abordare, lucrând la unele modificări care ar servi să lungească agonia, fizicienii merg din ce în ce mai mult către o viziune a universului bazată în principal şi exclusiv pe abordarea geometrica, legată de reguli simple de simetrie, care sunt în mod evident abordarea ideica şi simbolica a creierului ancestral al omului pe care noi de fapt le subliniem aici.

Luciano Boi, École des Hautes Études en Sciences Sociales, Centrul de Mathématiques (Paris), într-un articol interesant publicat în e

isonomy. Revista de Filosofie ISSN 2037 – 4348 februarie 2012 pp. 1 – 37. Declara:

Trei mari probleme conceptuale (s-ar putea spune chiar metafizice) ne apar central în fizica contemporana.

(I) O problemă fundamentala este caracterul non-local al entităţilor fizice care caracterizează teoriile câmpurilor cuantice, şi, de asemenea, caracterul global al structurilor matematice care modelează proprietăţile acestor entităţi în sine.

(II) Exista apoi problema originii universului şi modul în care să se explice unicitatea (fizica şi topologica) iniţială. Astăzi exista nu una, ci o serie de modele cosmologice care au fost propuse pentru a descrie originea universului nostru, a legilor expansiunii sale spaţiale şi a evoluţiei temporare.

(III) În cele din urmă, este o chiestiune importanta care se referă la natura şi structura de spaţiu-timp, adică este nevoie de a înţelege dacă acesta este o realitate dată a priori sau dacă se naşte din dinamica fenomenelor fizice, pentru a înţelege influenza pe care fluctuaţiile cuantice o pot avea în geometria şi topologia spaţiu-timp

Unele reformulări recente ale teoriei cuantice de câmp, este în special teoria gravitaţiei

cuantice, care ne conduc să luăm în considerare două noi scenarii ale fizicii:

(a) caracterul emergent al spaţiului al timpului şi al dinamicii inerente a unei specifice teorii cuantice de câmp

(b) coprezenta mai multor structuri matematice în aceeaşi teorie fizica, care descrie fenomenele la scări atomice și subatomice. …

De-a lungul ultimelor trei decenii, concepţia noastră de spaţiu şi de spaţiu-timp a fost îmbogăţită considerabil şi a cunoscut schimbări profunde prin introducerea unui nou set de structuri matematice nepunctuale, neliniare şi necomutative, care constituie ceea ce astăzi este nominata **geometria cuantica.**

Aceste structuri sunt în centrul teoriilor lui Gauge care au reuşit să unifice particulele în interior cu câmpurile şi cu geometria spaţiu-timp, cu dinamica fenomenelor fizice prin descrierea şi modelarea interacţiunilor fundamentale prin intermediul anumitor grupuri de transformări (grupuri Lie compacte), precum şi a reprezentării acestora.

Construcţia lărgită a modelului standard al fizicii încorporate este de fapt, în întregime bazată **pe ideea grupului de simetrie** şi a spaţiului cu conexiuni pe care acesta acţionează. Dacă, însă, pe de o parte, un model similar descrie profund şi într-o manieră coerenta interacţiunile fizice datorate celor trei forte fundamentale existente în

natura, pe de altă parte**, nu este în măsură sa explice forţa de gravitaţie** şi, în consecinţă, să includă relativitatea generală într-o imagine unificată a lumii fizice.

Deci, abordarea noastră bazată numai pe motive ideico simbolice (unde masa nu apare) adică geometrice, ar fi plauzibila.

FOTONUL ŞI ANTI-FOTONUL CREEAZĂ TOTUL

Dacă obiectul pe care l-am desenat înainte, în trei dimensiuni, este o reprezentare ideica a fotonului, trebuie să înţelegem ca acesta este total invizibil pentru ca simetria culorilor nu răspunde cu nimic, este ca şi cum ai spune ca imaginea în oglindă a albastrului este galben, aşa cum imaginile în oglindă a culorilor sunt reprezentate de anti-culori care, să amintim încă o dată, nu au nimic de-a face cu culorile percepute de ochiul uman, ci sunt un mod cu care mintea trebuie să îmbrace un caracter pur simbolic.

Prin urmare, fotonul devine vizibil doar în cazul în care interacţionează cu un alt foton sau cu un alt anti-foton doar cu regulile de simetrie, culoare şi poziţie, iar lumina colorata depinde de direcţia cu care fotonul în spaţiu-timp, loveşte un obiect.

Dintr-un punct de vedere filosofic, faptul ca un foton nu se vede dacă nu interacţionează sau

mai bine zis acţionează asupra cuiva, este legat de ideea ca persoana exista numai în cazul în care se manifesta prin a face, concept deja exprimat în scrierile noastre anterioare.

Exista doar trei moduri în care aceste obiecte (fotonii şi anti-fotonii) pot interacţiona între ei. Printr-o interacţiune tripla, adică cele trei culori ale unui foton sau ale unui anti-foton se suprapun cu anticulorile altui obiect, creând o interacţiune foarte puternica, care prevede ca obiectul format, nu este de fapt divizibil în două obiecte care îl compun; o interacţiune în doi, în care două culori ale unui foton sau ale unui anti-fotoni se suprapun anti-culorilor unui alt obiect, iar în cele din urmă o interacţiune simpla în care o singură culoare se suprapune unei alte anti-culori a unui alt obiect.

Aceasta ultima interacţiune apare cea mai slaba şi ne va da obiecte cu vieţi medii mai scurte. Este interesant de notat ca aceasta ultima interacţiune (de exemplu a unui foton cu sine însăşi) prevede ca pentru fiecare culoare a primului obiect se pot împreună teoretic, cu stabilităţi diferite, alte şase culori sau anti-culori ale altui foton dar pentru fiecare interacţiune de acest tip, exista patru rotunjiri în jurul interacţiunii simple şi care, de fapt, indica patru combinaţii posibile, adică 4 obiecte finale, geometric diferite. Cu alte cuvinte, există bxbx4 = 144 de situaţii diferite care, aşa cum vom vedea într-o clipă, produc toate posibilităţile de a descrie un obiect virtual.

Şi aici, este interesant de observat modul în care new age clasica, care intra cu mâinile amândouă în domeniul mitului, de multe ori într-un mod necontrolat şi incorect, susţine ca universul este o hologramă creata din 144 de holograme de bază.

Exista 144 de Holograme / Fenotipuri care caracterizează toate speciile vii ale spaţiului-timp. Orice forma spaţiu-timporara, de la Quarci la fiinţă umană, încorporează în interior plecând de la nivelul 60, miliarde din acea speciala holograma care caracterizează într-un mod particular propria forma. Aceste holograme sunt încorporate de Spiritul încarnat într-o anumită forma data spaţio-timporara, spre deosebire de cele 18 holograme / arhetipuri (numărul de combinaţii barionice N. d. A.), care sunt încorporate de forma umană doar pentru a permite unui Spirit individualizat (Suflet) sa coboare într-o formă. În timp ce acesta din urmă se referă la forme-gând, deci, Minte şi Dragoste, hologramele / fenotipuri se referă la caracteristicile fiziologice ale formei spaţio-temporare în sine.
(http://www.ascensione.com/).

Interacţiunile dintre trei, două sau o culoare, au aceleaşi proprietăţi geometrice ale legăturilor moleculare triple, duble şi singure, cu aceeaşi geometrie spaţială şi nu din întâmplare simetrice.
Cu alte cuvinte, încă o dată, aşa cum se leagă atomi între ei, se vor lega fotoni și anti-fotoni deoarece conceptul universului fractal trebuie

respectat.

(Efecte Stereoelectronic, obligaţiuni tău, şi Cram de regulă Claude E. Wininer J. Chem Educ, 1987,64 (7), p. 587 DOI: ... 10.1021/edob4 p587: Iulie 1987)

LEPTONII

Leptoni, aşa cum am spus mai devreme, în funcţie de modelul clasic, sunt 6. În sistemul MSA, laptonii sunt formaţi dintr-un foton şi un anti-foton, existând doar 6 posibilităţi de dubla interacţiune între aceste două entităţi care pot fi reprezentate după cum urmează:

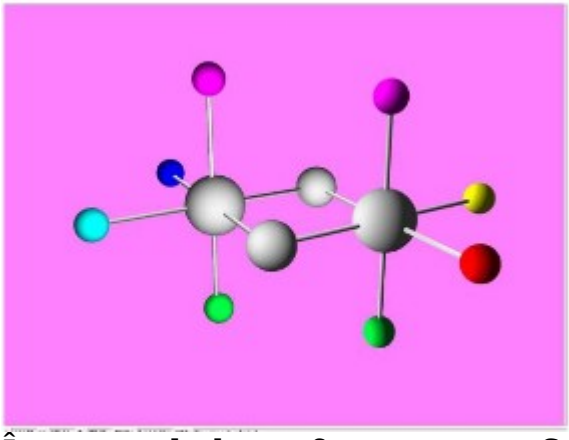

În scopul de a face un grafic al particulelor subatomice în abordarea noastră (MSA), am creat unele simboluri uşoare care amintesc de structura tridimensionala în spaţiu-timp-energie, fără a avea nevoie de a construi complexe structuri tridimensionale.

În acest context, fotonul şi anti-particula sa de

exemplu, pot fi reprezentate după cum urmează. Modelul luat în considerare este acela derivat din ideea ca mintea umană a fost construită în interiorul propriului sine, de simulări mintale ale universului, împărţite în 8 octanţi de culoare.

Deci, dacă universul este făcut ca un foton, acesta produce cărămizi identice şi totul se face cu aceste cărămizi.

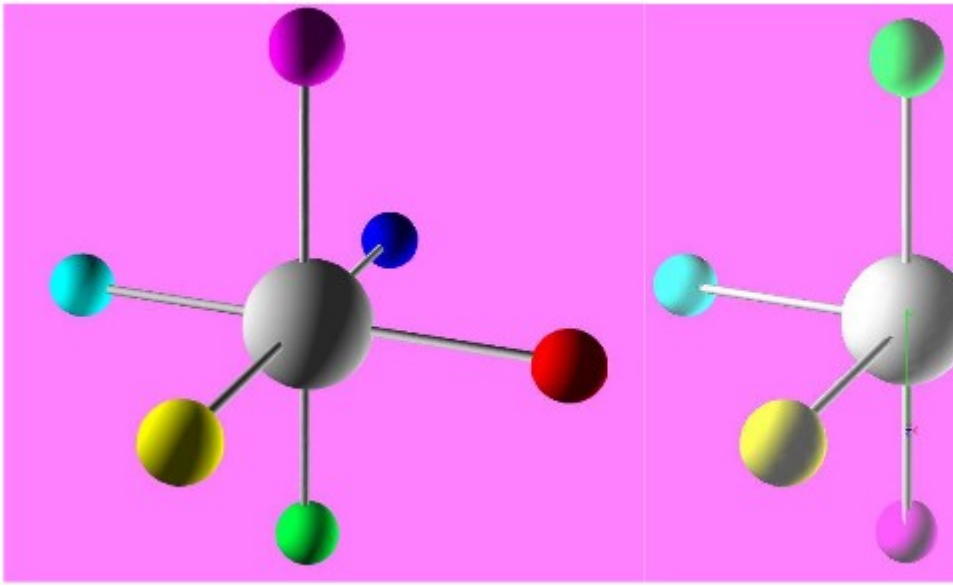

Foton Antifoton

Leptonul are următoarele caracteristici: are o interacţiune de culoare dubla, rezulta ca o particula fundamentala şi nedivizibila, pentru ca dacă s-ar fi împărţit, ar fi format un foton şi un anti-foton, care, dacă în momentul formării lor nu ar fi interacţionat cu nimic, ar fi fost cu totul invizibili.

Mai mult, Leptonul este constituit de o

informaţie colorata şi o informaţie de anti-culoare care fiind simetric coloraţi au sarcina de culoare egală cu zero.

A avea, în exemplul nostru, axa „verticală”, caracterizata de repulsii M-M ŞI V-V nu permite celor două componente să construiască o a treia interacţiune puternica, folosind aceste culori ulterioare (lucru, care, aşa cum vom vedea, se poate întâmpla în gluoni).

Natura leptonului, construit dintr-un foton şi un anti-foton, din motive de simetrie, prevede ca, celor 6 Leptoni baza îi corespund 6 anti-Leptoni. Ar trebui subliniat faptul ca perechea foton şi anti-fotoni, are o imagine a sa în oglinda, care reprezintă copia corespunzătoare foton-anti-foton.

Proprietăţile Leptonilor individuali par a fi din cauza tipului de axa „verticala” (axa energiei potenţială violet-verde, spaţiul albastru-galben, timp roşu-bleo).
Amintim aici ca mintea umană în mod ideic considera ca modelul MSA este legat de trei interacţiuni de baza, care sunt constituite de culorile verde-violet pentru energie, roşu-bleo pentru spaţiu şi albastru-galben pentru timp.

QUARK (QUARCUL)

Quarcii în modelul MSA, sunt văzuţi ca interacţiunea dintre 3 obiecte şi nu din 2 ca în cazul altor particule subatomice.

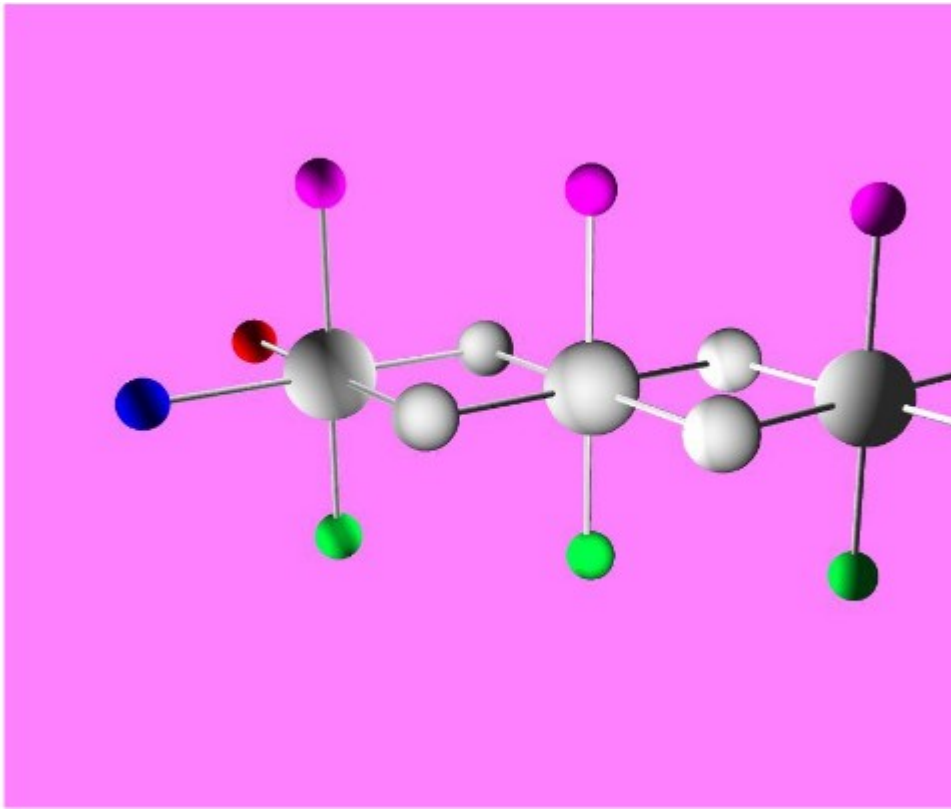

Interaziunea este constituita dintr-un foton, un anti-foton, şi un alt foton care sunt conectaţi între ei printr-o interacţiune dubla de culoare într-un mod liniar, aşa cum se arata în reconstrucţia tridimensionala.

Acest tip de interacţiune asigura, pentru leptonii care pe axa „verticala” ar avea repulsii puternice între cele două culori (sus-jos: în cazul nostru, violet şi verde), care nu permit interacţiuni puternice între trei culori (ca şi în cazul gluonilor cum vom vedea mai târziu). Graficul Quarcilor este posibil în felul următor, unde este uşor de

înţeles ca literele alfabetului pe care le va folosi mai târziu, sunt egale cu culorile şi anti-culorile, în conformitate cu tabelul de mai jos:

A = Albastru	V = Verde
R = Roşu	M = Mov (Violet)
G = Galben	B = Bleu

După cum se poate vedea, exista exact şase combinaţii pentru a crea un Quark, datorate faptului că cele 12 combinaţii ale primei legături dintre un foton şi un anti-foton (pentru crearea unei Lepton), adăugarea unui nou foton poate avea numai o singură posibilitate: Cu alte cuvinte la o unitate leptonica se poate cupla o unitate fotonica într-un singur mod, din motive de simetrie a culorii, în acelaşi fel în care la o unitate anti-leptonica se poate cupla o singură unitate anti-fotonica, pentru a forma 6 Quarci şi 6 anti-Quarkci în totalitate.

Quarcii au sarcina de culoare pentru că sunt alcătuiţi dintr-un Lepton cu sarcina de culoare neutra plus un foton care devine colorat dacă se agaţa de o alta structura mai complexa din cauza rupturii simetriei de culoare a sistemului.

După cum puteţi vedea, culorile QCD nu sunt culorile MSA. În primul caz, reprezintă o ulterioara complicaţie, necesară pentru a explica unele caracteristici de simetrie a Quarcilor.

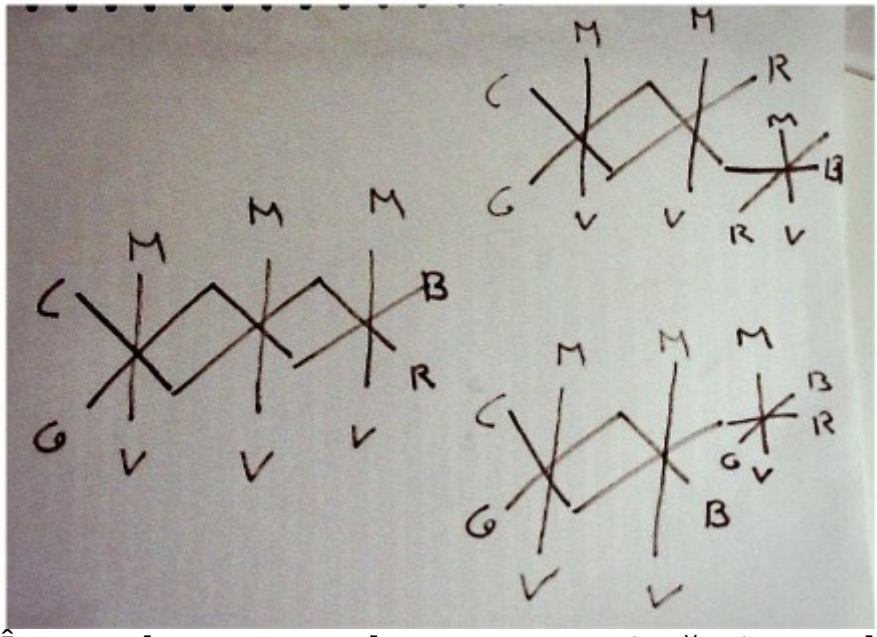

În cazul nostru, culoarea reprezintă singurul parametru care îi descrie pe toţi cei 6 Quarci cu toate proprietăţile lor. În acest context, cei 6 Quarci şi cei 6 anti-Quarci, se identifica doar cu o singură secventa de fotoni şi anti-fotoni, lipiţi corespunzător între ei şi care furnizează un obiect prevăzut cu culoare.
Cei 6 Quarci pot să fie caracterizaţi numindu-i cu literele iniziale ale culorii corespunzătoare axelor verticale care descriu unităţile fotonice prezente în ei.

Ipotetica rappresentazione del sestetto di Quark

Numero	Vecchio nome	Quark tripletta fotonica	Anti Quark Tripletta fotonica
1	Up	MVM +-+	MVM-+-
2	Down	BGB+-+	BGB-+-
3	Strannge	CRC+-+	CRC-+-
4	Charm	VMV+-+	VMV-+-
5	Bottom	GBG+-+	GBG-+-
6	Top	RCR+-+	RCR-+-

GLUONII

Gluonii, conform abordării MSA, sunt constituit din doi fotoni sau doi anti-fotoni (pentru construcţia anti-gluone).

Interacţiunea dintre doi fotoni produce o legătură între aceste două structuri cu trei interacţiuni de culoare, nu cu două, făcând gluonul indivizibil din punct de vedere tehnic, iar acest lucru ar putea să fie motivul pentru care pare să fie făcut de o informaţie dubla de culoare, deşi considerat ulterior indivizibil.

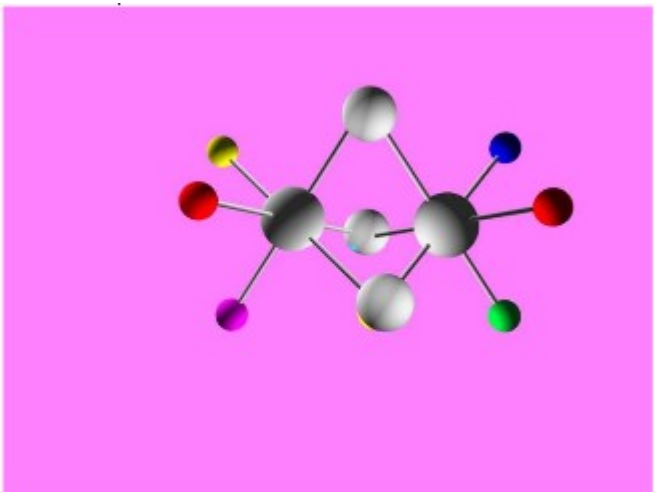

Toate componentele lumii subatomice indivizibile, apar în MSA ca atare ori pentru ca cele două componente rezulta strâns legate (cazul Gluonilor) iar în marile acceleratoare de particule sunt practic neseparabile din cauza înaltelor energii puse în joc, ori, ca în cazul leptonilor, pentru ca, disocierea lor produce fotoni şi anti-

fotoni care, dacă nu interacţionează cu alte obiecte, devin oricum invizibile.

Amintim ca a interacţiona înseamana a te manifesta iar a nu interacţiona înseamnă a nu te manifesta sau a nu exista.

Reconstrucţia în 3 dimensiuni (3D) ale unui gluon clarifica conceptul de tripla interacţiune. Gluonii sunt 8, şi nu poate fi în niciun fel 9 deoarece interacţiunile posibile sunt între octanţii în care un foton divide spaţiul-timpul-energia.

Deoarece exista doar 8 octanţi, din cauza banalelor motivaţii geometrice, nu se pot avea mai mult de 8 combinaţii, fără a avea nevoie de a disturba problematicile matematice atât de complicate, cum este obligată să facă fizica în momentul actual.

Trebuie subliniat ca gluonii au consumat, sau mai bine zis au utilizat şi a treia axa pentru a interacţiona şi de aceea ei nu pot interacţiona cu alţi gluoni între ei. În schimb, leptonii pot interacţiona 2 cate 2 între ei, precum Quarcii care, fiind compuşi din trei unităţi fotonice, se agaţa 3 cate 3 între ei, constituind lumea Adronilor

La energii mari este posibil să postulam ca un Gluon se poate transforma prin ruptura unei interacţiuni într-un obiect instabil care poate fi convertit într-un alt Gluon.

Acest proces poate apărea invizibil, deoarece gluonul roşu-antialbastru s-ar putea transforma în gluonul antialbastru-roşu, în fizica clasica neputând să se distingă între ei, dar în MSA, din motive de simetrie ale culorii, fiind distincte.

Schema de interconversiune gluonica

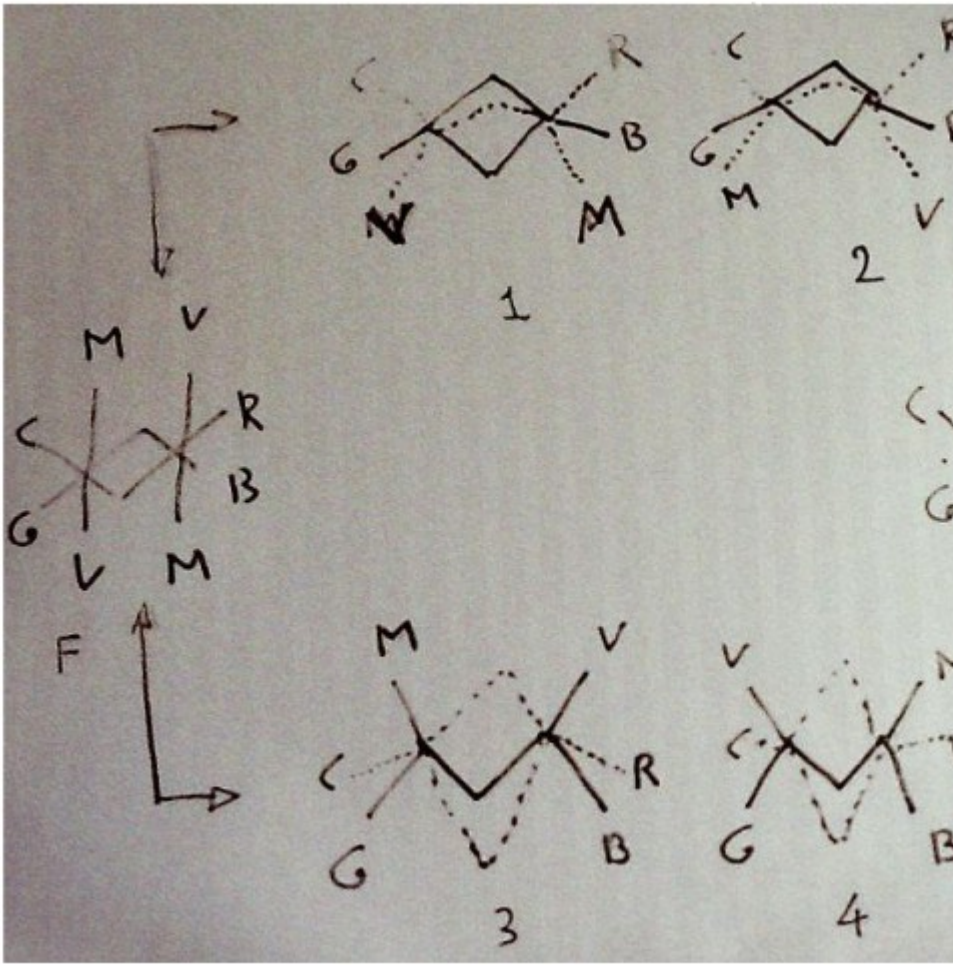

HOLOGRAMELE

Hologramele sunt structuri în care un foton este legat de un alt foton sau de un anti-foton cu o singur interacţiune de culoare.

Această situaţie produce o gamă largă de produse care dispun de vieţi medii mult mai scurte decât cea a obiectelor descrise pană acum.

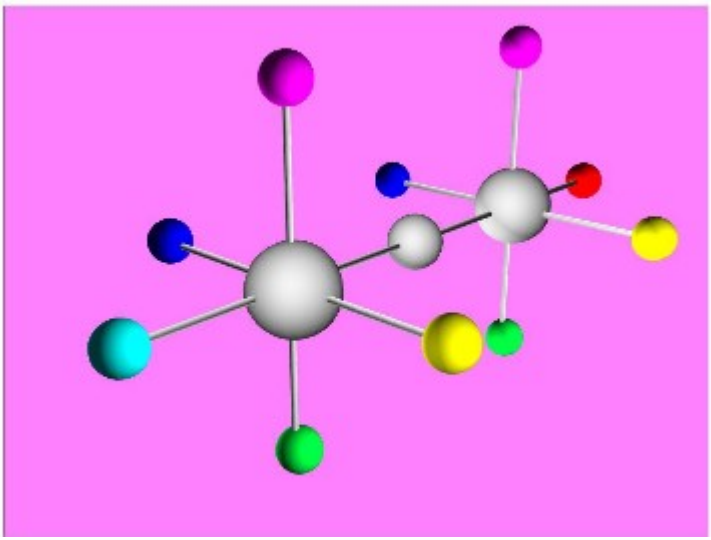

Abordarea MSA prevede existenta a 144 holograme de stabilitate redusa, dar diferite între ele, incontestabil instabile pentru a fi izolate. (în special eluzive).
Fizica moderna nu a putut identifica până acum aceste obiecte care au vieţi medii necunoscute, deoarece sunt prea scurte pentru a fi uşor de măsurat.

Aceste obiecte au tendinţa de a se converti în Gluoni sau în Leptoni, în funcţie de construcţia lor făcută din doi fotoni sau dintr-un foton şi un anti-foton.

SPIN, SARCINA ELECTRICA ŞI MASA, CONFORM MSA

Viziunea MSA a structurii materiei ia în considerare doar parametrii ideico-geometrici şi se bazează doar pe simetrie şi numere pure. În acest context, se poate observa cum fizica susţine ca spinul este comparabil cu un grad de libertate al particulelor subatomice, care ar putea fi caracterizat de o mişcare de rotaţie în jurul axei sale, care, în funcţie de unghiul de înclinare, ar manifesta semnul pozitiv sau negativ şi valori întregi (0, + 1, – 1, …) sau semiintregi (+ 1/2, – 1/2, + 3/2, – 3/2, …).

În realitate, ideea de a împărţi ceva în două, are doar o semnificaţie simbolica şi arata cum acel ceva care trebuie împărţit poate să fie. În domeniu geometriei, entitatea numerică ½ este reprezentarea ideica a planului de simetrie şi indica faptul ca un obiect poate fi secţionat în două părţi care se oglindesc unul în altul.

În cazul nostru, putem vedea cu uşurinţă, ca structurile entităţilor subatomice propuse de noi pentru a fi examinate, au caracteristica de a răspunde unui algoritm care ar fi expresia valorii

spin-ului (rotaţiei) calculat efectiv de fizica cuantică.

Valoarea Spin-ului ½ = (numărul componentelor fotonice / numărul posibil de roking).

Aceasta înseamnă pentru leptoni **S = ½ (2/2),** în care leptonii sunt compuşi din 2 unităţi fotonice. Dacă menţinem nemişcată una din ele, descoperim ca cealaltă unitate se poate roti în direcţie verticala în sensul acelor de ceasornic sau invers acelor de ceasornic fata de unitatea fixa, dând naştere la o oscilaţie care apropie semiaxele verticale superioare şi inferioare alternativ.

Pentru Quarci, formula devine **S = ½ (3/3)**, unde există trei componente fotonice, care au practic 3 grade de libertate oscilatorie analoga celei cu leptoni, unde, dacă se considera nemişcată prima unitate fotonica, celelalte două se pot mişca în sens orar amândouă sau în sens orar prima şi în sens antiorar a doua (care echivalează cu sensul antiorar pentru prima şi sensul orar pentru a doua), sau se mai pot mişca în sensul antiorar amândouă. Substanţial ar exista o tripla posibilitate.

Gluonii au o structura blocată şi nu permit ulterioare grade de libertate internă, iar pentru ei, formula ar fi **S = ½ (2/1),** înţelegând ca cele două componente fotonice au doar o singură poziţie

posibila şi nu este permisa nicio variaţie, cu excepţia distrugerii Gluonilor sau de a se transforma într-un alt Gluon.

Fotonii, fiind construiţi dintr-un singur element fotonic, au un spin egal cu: **S = ½ (1 / ∞) = 0**, care ar fi cum ai spune ca singurul element care exista poate avea un număr infinit de poziţii fata de sine însuşi.

Valoarea nula de rotire pentru foton caracterizează poziţia sa la naştere, adică corespunde unui ipotetic foton staţionar (particula nerelativa de spin 1 este dotată de trei proiecţii posibile ale spinului: – 1,0 şi + 1). Cu toate acestea, particulele lipsite de masa, cum ar fi fotonul, au doar două proiecţii de spin, deoarece proiecţia zero presupune ca fotonul este în staţionare, iar această situaţie nu exista, în acord cu teoria relativităţii. Aceste proiecţii corespund cu polarizările circulare de stânga şi de dreapta ale undelor electromagnetice clasice. (http://it, wikipedia.org/wiki/Fotone).

În fizica clasica, fotonul merge cu viteza luminii iar spin-ul sau este 1, dar în fizica virtualităţii lui Bohm, care este de fapt ideizata, agreata de MSA, ne-existand nici spaţiu, nici timp, nu are sens să vorbim de obiecte în mişcare deoarece acesta este în întregime virtual. Din aceasta analiza se poate deduce ca spin-ul se dovedeşte a fi doar o caracteristică simetricogeometrica legata oricum de un grad de

libertate a obiectului subatomic pe care îl vom lua în considerare. Nu are niciun sens să se susţină ca spin-ul are capacitatea de a se roti în jurul unei axe, dacă se crede ca particulele subatomice sunt ca un punct, din punct de vedere pur geometric.

SARCINA ELECTRICA

Observând sarcina electrica a leptonilor şi dându-ne seama că din 6 leptoni, 3 au sarcina electrica unitara (semnul minus este o convenţie) iar ceilalţi 3 nu au nicio sarcină electrica, ne face să înţelegem cum sarcina ar trebui să depindă de tipul de interacţiune dubla-culore-anticuloare, care caracterizează leptonii însăşi. De fapt, există 3 moduri de interacţiune dubla culoare-anticuloare sau 3 posibilităţi ca fotonul şi anti-fotonul să interacţioneze dublu, cu două interacţiuni culoare-anticuloare şi anticuloareculoare

În primul caz, unităţile fotonice pun la dispoziţie culorile iar unităţile anti-fotonice anticulorile. În al doilea caz, unităţile fotonice pun la dispoziţie o culoare şi o anticuloare la fel ca şi anti-fotonul.3 leptoni au la stânga două anticulori şi la dreapta două culori, în timp ce ceilalţi trei au la stânga şi la dreapta o culoare şi o anti-culoare.

În primul caz pare să existe mai multă simetrie-culoare, în care toate culorile sunt de aceeaşi parte a planului vertical (Structura 1 care imita fotonul: probabil este vorba de neutrinul

electronic cu masa zero sau foarte mica?) şi anti-culorile din partea stângă a celui care priveşte figura.

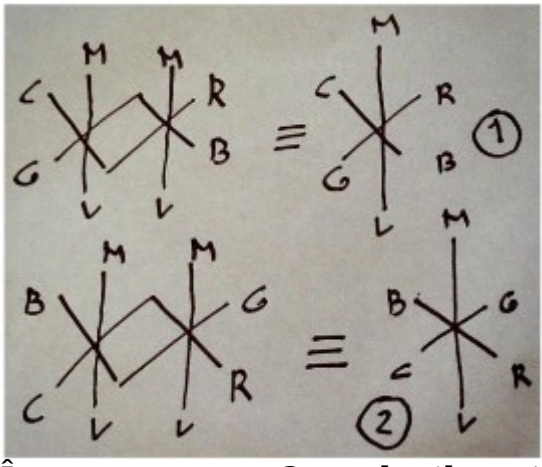

În structura 2 culorile şi anti-culorile se alternează... (nu vom sta aici să discutăm de ce structura 1 are mai multă simetrie fata de structura 2). Prezenta simetriei este legată de lipsa de proprietăţi fizice şi, prin urmare, doar 3 leptoni ar avea sarcina electrica. Semnul sarcinii electrice este dat de convenţie, deoarece totul se referă la sarcina electronului luată ca unitara şi negativa.

Valoarea sarcinilor, exprimate în raport cu sarcina electronului luat ca unitatea standard s-ar calcula, şi în acest caz, numai pe proprietăţile geometrice şi pe variaţiile acestora.

Algoritmul care da valoarea sarcinii electrice poate fi formulat astfel:

Conform exemplului (C.E.) = Nr de

interacţiuni de întindere / (Nr de elemente totale x numărul total de obiecte de mutat)

Variaţiile de stretching (alungirea interacţiuni de culoare) trebuie să producă o modificare a culorii. Cu alte cuvinte, dacă un galben şi un albastru se îndepărtează sau se apropie între ele cu aceeaşi măsură, fără a modifica poziţia centrului de greutate al culorii, nu se produce variaţia de culoare responsabila pentru Sarcina Electrica.

Schimbarea centrului de greutate al Sarcinii de culoare, produce o variaţie a Sarcinii Electrice.

Pentru cei 3 leptoni de tip 1 îndepărtarea celor două componente fotonice sau alăturarea lor nu modifica poziţia centrului de greutate al culorii în timp ce în cazul structurilor de simetrie ale leptonului de tip 2, se produc variaţii BC şi, prin urmare, numai 3 din 6 leptoni vor avea sarcina cu valoare fără zero.

CE = 2 / (2 x 1) = 1 (prin convenţie cu semnul minus).

Cele două interacţiuni care pot fi prinse în considerare sunt două întinderi (stretching) de tip simetric (cele două distante se lungesc sau se scurtează împreună) şi asimetric (atunci când o distanta se prelungeşte cealaltă se scurtează sau invers)…

În cazul Quarcilor, putem avea doar deplasarea ultimului foton, care va lăsa neschimbate şi poziţiile primilor doi iar, în acest caz, vom avea **CE = 2 / (3 x 1) = 1/3.**

În cazul în care cei doi fotoni terminali se mişcă (în comparaţie cu anti-fotonul central care rămâne staţionar), se observa ca din motive de simetrie, întinderile simetrice nu produc nicio modificare a centrului de greutate al culorii, ci două întinderi asimetrice între ele, producând astfel modificări ale centrului de greutate al culorii şi, prin urmare: **CE = 4 / (3 x 2) = 2/3.**

Fotonii nu au sarcina pentru că au zero interacţiuni.

Gulonii au 3 interacţiuni ale căror operaţiuni de întindere nu par să producă schimbări în centrul de greutate energetic.

Deci şi în acest context, se poate observa cum unicele operaţii geometrice admise sunt cele fundamentale, şi anume, rotaţia, translatia (răsturnarea) şi schimbul de dimensiune care produc apoi, dacă se efectuează toate trei împreună, un centru de inversiune. Abordarea MSA nu impune ca obiectele necesare pentru construirea universul trebuie să aibă masa sau să fie alcătuite din materie.

Ideea de masa, pare să se datoreze în realitatea virtuala, forţei necesare pentru a mişca unicele obiecte fotonice care exista alternând

forţele existente între ele. Nu este nevoie de a postula niciun bozon Higgs, ci numai lumina şi anti-lumina care ar crea tot restul, după cum vom vedea dintr-o analiza a coliziuni de particule subatomice, aşa cum sunt văzute de fizica cuantică clasica şi care sunt explicate clar de abordarea MSA.

COLEZIUNILE SUBNUCLEARE

Dacă viziunea MSA este corecta, trebuie să respecte regulile fizicii actuale în vigoare, în care doar interpretarea datelor experimentale au o alta semnificaţie: deşi datele în sine rămân acelaşi. Pentru a testa ipoteza noastră, vom analiza câteva lovituri dintre particulele subatomice, conform teoriei cuantice clasice şi a interpretării MSA, şi, analizând rezultatele vom pune în evidenta asemănările şi deosebirile

Procesul de anhilare electron-pozitron este o reacţie care are loc atunci când un electron întâlneşte un pozitron (anti-particula electronului, sau mai bine spus o particula de antimaterie): procesul de coleziune enumerat mai sus, declanşează producerea de 2 fotoni de anhilare şi, mai rar, de 3 fotoni sau de alte particule.

$$e^+ + e^- \longrightarrow 2\gamma$$

Acest proces trebuie să respecte anumite legi de conservare, între care:

- Conservarea încărcăturii electrice:

încărcătura totala finala şi iniziala este egală cu zero.

- Conservarea cantităţii în mişcare şi a energiei totale: adică interzice crearea unui singur foton de anhilare.
- Conservarea momentului unghiular.

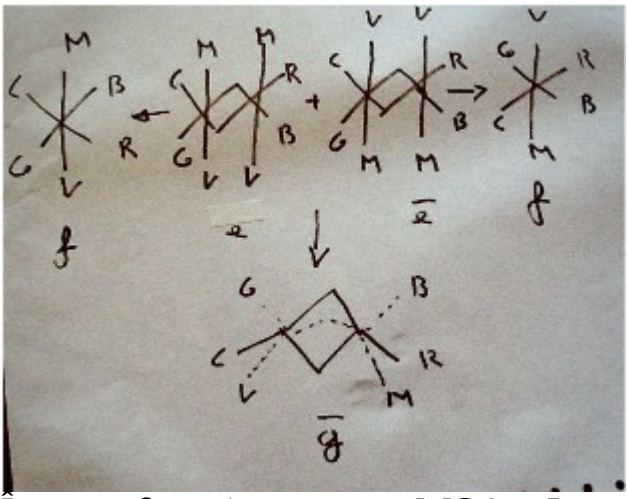

În conformitate cu MSA, Leptonul şi anti Leptonul se anhilează reciproc furnizând doi fotoni şi doi anti-fotoni (retrograzi în timp şi invizibili, care se unesc pentru a forma un anti-Gluon: vezi diagrama alăturată).

Dar procesul de anhilare poate da într-adevăr multe alte produse în funcţie de diverşi factori, dintre care unul este energia pusă în joc în interacţiunea particula-antiparticula.

ANHILAREA LA ENERGII JOASE

La energii joase, rezultatele anhilarii nu au o mare varietate de cazuri, cel mai comun implica crearea a 2 sau a mai mulţi fotoni de anhilare; conservarea energiei şi a cantităţii mişcării, interzice crearea unui singur foton.

În cele mai frecvente cazuri, sunt creaţi doi fotoni, fiecare având o energie egală cu energia de repaus a electronului sau al pozitronului (511 kev). Cum sistemul are iniţial o cantitate de mişcare totala egală cu zero, razele gama sunt emise în direcţii opuse.

De asemenea, este comuna şi crearea de 3 fotoni, cu condiţia ca păstrează simetria C. Este posibila crearea oricărui număr de fotoni, dar probabilitatea ca fiecare foton suplimentar să fie generat de anhilare este foarte redus, datorită complexităţii mari (este deci minora posibilitatea că ar putea să apară) în procesele implicate.

Chiar şi una sau mai multe perechi neutrin-antineutrin pot fi produse de anhilare dar cu o probabilitate foarte îndepărtată. În acest ultim caz, coliziunea nu se produce aşa cum se întâmplă pentru producţia de doi fotoni prin coliziunea celor două părţi anti fotonice ci prin coliziunea dintre partea fotonica a electronului cu partea anti-fotonica a pozitronului. Rezultatul produce o rearanjare a componentelor pentru a oferi alţi 2 leptoni, adică o pereche neutrin-antineutrin.

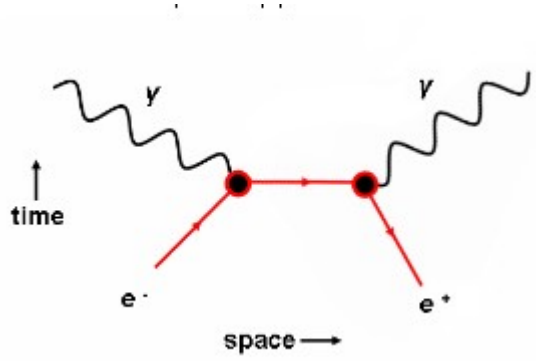

Adevărul este ca, în teorie, ar putea fi produse orice pereche de particule-antiparticule, cu condiţia sa împartă cel puţin o interacţiune fundamentala cu electronul, iar acesta nu este interzisa de nicio lege de conservare. Din analiza structurii leptonilor şi a anti-leptonilor, este uşor de observat cum toate aceste obiecte care se lovesc pot produce aceleaşi efecte declarate de către fizica cuantică clasica.

Dacă electroni şi / sau pozitronii au o înaltă energie cinetică, pot fi produşi diferiţi Adroni (de exemplu Mezonii), până când energia celor două particule să fie suficientă pentru a se transforma în energie corespunzătoare de repaus a particulelor produse. Este posibila de asemenea, producerea de fotoni, chiar dacă aceştia apar din anhilarea datorată energiilor foarte mari. Nu numai că se poate trece de la materie la lumina, dar se poate face, de asemenea, şi opusul aşa cum s-a spus.

Aşa scrie de fapt ziarul Corrière della Sera într-un articol din 21 septembrie 1997, pagina 26, semnat de Lanfranco Belloni care descrie un

experiment foarte interesant:

„Din lumina s-a născut materia aşa cum a prezis Einstein la Stanford sărbătorind naşterea în laborator a primei materii generata de întâlniri apropiate ale razelor de lumină. Făcând coleziuni între multiple impulsuri fotonice s-a „asistat la crearea de particule de materie şi antimaterie, mai precis de perechi de electroni şi anti-electroni...

La Stanford au împuşcat impulsuri laser ultra energetici împotriva unui fascicul de electroni acceleraţi în direcţia opusa. Legănându-se ca nişte bile aruncate către un Ferrari în viteza, energia fotonilor accidentaţi a căpătat o creştere şi, ca urmare, „a trecut de la lumina laser accidentata situata în frecventa vizibila, la raze gama cu mişcări energetice particulare.

Fotonii gama reflectaţi înapoi, la rândul lor se ciocnesc cu fotonii din fasciculul laser iniţial în cazul în care acesta este suficient de intens. În condiţii adecvate, se acumulează o anumită cantitate de energie concentrată într-un singur punct, suficient pentru a crea perechi de electroni şi anti-electroni, pe baza celebrei formule a lui Einstein care reglementează transformările reciproce dintre materie şi energie.

În acest fel s-a obţinut prima materie creata din lumina, a declarat un purtător de cuvânt pentru experimentul realizat la Universitatea Stanford de către o echipa formată din 20 de

fizicieni. Printre ei se numără şi un fizician din Princeton, ucenic al lui Archibald Wheeler, care, alături de Gregory Breit, în anii treizeci a fost primul care a considerat, în teorie, posibilitatea producerii de perechi de electroni şi pozitroni în urma coleziunii dintre doi fotoni reali ...

Crearea perechilor de electroni şi pozitroni, se verifica de obicei în experimentele de fizică a energiilor înalte atunci când se ciocnesc între ele particule accelerate. Este diferita situaţia recreata în California, unde producţia de cupluri s-a creat din fotoni singuri care sunt particulele care compun lumina, ***unde cel puţin unul dintre acestea trebuie să fie virtual, cum se spune în jargon, adică trebuie să existe pentru o scurtă fracţiune de timp, pentru ca apoi să dispară imediat.***

La Stanford, au fost de fapt pusi în joc doar fotoni reali sau obişnuiţi, oferindu-se astfel demonstraţia practica a unui fenomen prevăzut de mult timp. Din enorma concentraţie de energie electromagnetica s-a reuşi deci, să se obţină din materie, făcând o nouă demonstraţie aproape la fel cu textul manualelor, a celebrei formule a lui Einstein".

Acest experiment subliniază importanta felului de a înţelege modul în care, dacă masa lucrurilor nu exista, pentru ca bozonul lui Higgs pare să nu existe; în ce se transforma lumina, dacă

nu într-o formă a sa care se manifesta într-un mod diferit? Cu alte cuvinte, lumina şi materia sunt acelaşi lucru.

În MSA, doi fotoni de mare energie, produc în punctul de întâlnire, crearea unui Evideon care se separa într-un foton şi un antifoton; fotoni și antifotonii se reasamblează cu normele rigide de simetrie, pentru a forma un electron şi un antielectron (adică un pozitron). Fasciculele de lumina fotonica excitata nu ar servi la nimic, decât pentru a deschide spaţiul-timp pentru a da naştere, din Evideoni, fotonilor şi antifotonilor perechi, care vor construi Leptoni.

Când un electron şi un pozitron se ciocnesc la energie înaltă, se pot anhila pentru a produce mezoni D + și D – (care conţin Quarci farmec şi anti-farmec).

Coliziunea, în conformitate cu abordarea MSA, vede cele două unităţi de leptoni construite dintr-un foton şi un antifoton fiecare, ciocnindu-se cu un Evideone, care este astfel separat în cele două componente ale sale fotonice şi antifotonice. Se obţin astfel două obiecte, dintre care unul este format în secvenţa unui foton, un antifoton şi un foton, în timp ce, celălalt este compus dintr-un anti-foton, un foton şi un alt antifoton. Cele două structuri sunt recunoscute de MSA ca un Quark şi un anti-Quark.

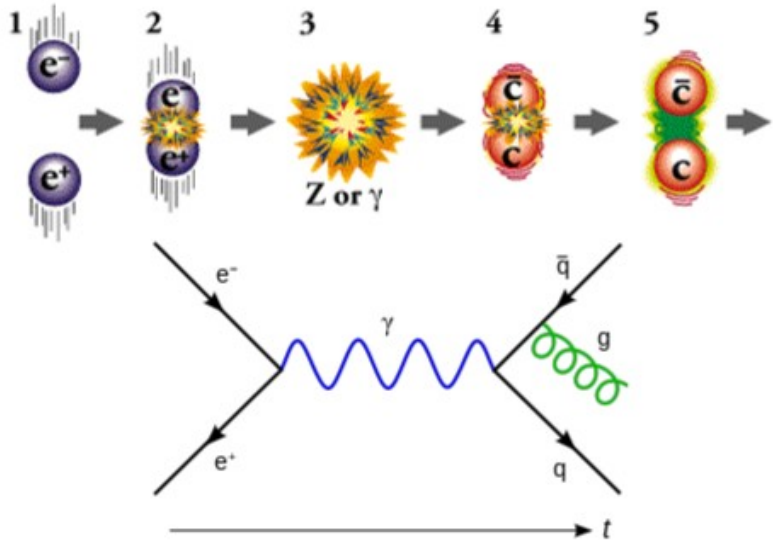

Proton, electronul şi fotonul sunt toate particulele stabile, ceea ce înseamnă ca acestea trăiesc pentru totdeauna, cu excepţia cazului în care sunt implicaţi într-un proces de coliziune, în care poate fi anhilati. Neutronul, dimpotrivă, se poate dezintegra spontan. Aceasta dezintegrare este numit **dezintegrarea beta** şi este procesul fundamental al unui tip de radioactivitate care presupune transformarea neutronului în proton, însoţită de crearea unui electron şi a unui **neutrin**, particula probabil lipsită de masa.

La fel ca protonul şi electronul, şi neutrinul este stabil.

Acesta poate fi indicat de obicei cu litera greceasca v, iar procesul de dezintegrare beta este indicat simbolic prin:

$$n \rightarrow p + e^- + \nu$$

În punct de vedere al MSA, un neutron este un Barion construit din trei Quarci.

Ei bine, cei trei Quarci sunt exact 6 unităţi fotonice şi 6 unităţi antifotonice. Considerând ca dintr-un Barion se obţine un alt Barion şi 2 Leptoni, lipsesc la apel exact doi Evideoni care se formează în procesul de dezintegrare beta Transformarea neutronilor în protoni în atomii unei substanţe radioactive implica transformarea acestor atomi în alţii de tipuri complet diferite.

Electronii creaţi în timpul procesului, sunt emişi în forma unei puternice radiaţii, care este utilizata pe scara largă în biologie, medicina şi industrie.

Pe de altă parte, neutrinii, cu toate că au fost emişi în număr egal cu electronii, sunt extrem de dificil de detectat, deoarece nu au nici masa (aparenta), nici sarcina electrica. În realitate, particula fără masa produsă de dezintegrarea beta nu este neutrinul ci **antineutrinul** (indicat cu semnul v), deci, modul corect pentru a indica procesul este:

$$n \rightarrow p + e^- + \bar{\nu}$$

Observaţia care rezulta din formarea unui antineutrin indica faptul ca procesul este sub control strict geometric cu implicarea antifotonilor, aşa cum se explica foarte bine folosind implicarea Evideonilor.
De asemenea, dacă se va bombarda un proton şi un electron cu o anumită energie, se formează un neutron şi un neutrin. Procesul acesta se întâmplă şi atunci când un proton liber se ciocneşte de un electron superficial al unui atom.

$$p + e \rightarrow n + \nu$$

Chiar şi în acest caz, exista 7 componente fotonice şi 4 anti fotonice atât la dreapta cât şi la stânga ecuaţiei noastre, unde un Barion şi un Lepton, formează un Barion şi un alt Lepton (Barionul este făcut din 3 Quarci, adică din 9 unităţi, iar Leptonul din 2 unităţi între fotoni şi anti-fotoni).

Conservarea unităţilor fotonice şi antifotonice în reacţiile nucleare descrise de MSA pare a fi o garanţie valabila a eficacităţii acestei chei de citire, care conţine toate elementele de simetrie necesare pentru a garanta conservări de sarcina simetrica a culorii simetriei geometrice.

SPAŢIUL CULORILOR INTEGRAT CU SPAŢIUL SUNETELOR

Am menţionat deja ca mintea noastră vede nu numai culorile, dar agaţa de aceste culori şi poziile pe care acestea le ocupa în simularea mintala, numere care sunt considerate obiecte ideice. Numerele sunt de fapt obiecte, în sensul ca, de exemplu, numărul 3 este un obiect care se numeşte trei, care are valoare de 3, şi geometric poate fi identificat ca un vector.

Spaţiul sunetelor şi al culorilor poate fi în acest fel identificat (vezi Triade Sound Test (ŢST) al aceluiaşi autor)

BIORITMURILE ŞI SPAŢIUL SUNETELOR

Am arătat anterior ca aceste numere-obiecte reprezintă valorile a 3 frecvente caracteristice valorilor de spaţiu, timp şi energie, aşa cum, arhetipal, mintea noastră le idealizează. Aceste trei frecvente au fost puse în legătură cu frecventele la care vibrează spaţiul, timpul şi energia universului nostru, dar şi cu capacitatea de mişcare în lumea sunetelor creierului uman.

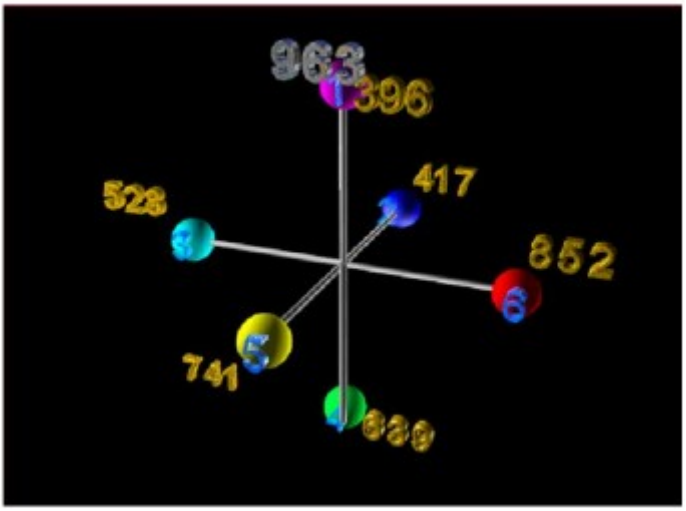

Cele 3 frecvente, în realitate sunt conectate la tot ce este frecventa în univers. Acest lucru se întâmplă în interiorul nostru, pentru ca noi suntem creatorii virtualităţii şi ştim bine cum am construit-o, deci cerându-i minţii identificarea unei imagini sau a un sunet, care descrie acea parte a Universului (temporal, spaţial sau energetic), devine un proces spontan intern al creierului uman dar corespunzător realelor măsuri ale fizicii acestui fenomen pe care îl izolam în mintea noastră, îl efectuează „în afară” ei.

Spaţiul sunetelor, de fapt, poate fi pus în legătură cu tot ceea ce este număr. De exemplu, cu bioritmul uman. Bioritmul este reprezentarea unei serii de 3 frecvente descoperite pe baza statistica, deci reala şi virtuala, în care fiinţa umană poate fi reprezentata.

Cronobiologia, de la grecescul „Kronos" (timp) şi" biologie" (studiul vieţii), este o ramură a biologiei care studiază fenomenele periodice (ciclice) ale organismelor vii şi adaptarea lor la ritmurile solare şi lunare aferente. Aceste cicluri sunt cunoscute ca **ritmuri biologice**. Termenele corelate de cronomică şi cronoma au fost folosite în unele cazuri, atât pentru a descrie mecanismele moleculare implicate în fenomenele crono-biologice cât şi a aspectelor cantitative ale crono-biologiei, în particular când este necesar să se confrunte ciclurile diverselor organisme.

Studiile crono-biologice sunt utilizate în diferite discipline, cum ar fi anatomia comparata, fiziologia, genetica, biologie moleculara şi etologia persoanelor.

http://it, wikipedia.org/wiki/Cronobiologia

Bioritmul **fizic** evidenţiază capacitatea de rezistenta a propriului organism, reflexele şi funcţiile principalelor organele. Fiecare ciclu durează 23 de zile.

Bioritmul **emoţional** influenţează sentimentele, de iubire, de creativitate şi ale sistemul nervos. Fiecare ciclu durează 28 zile

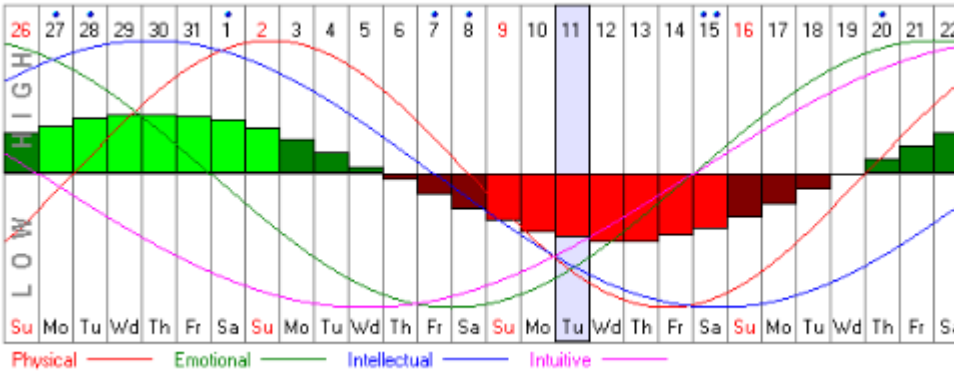
26 27 28 29 30 31 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21
HIGH
LOW
Su Mo Tu Wd Th Fr Sa Su Mo Tu Wd Th Fr Sa Su Mo Tu Wd Th Fr Sa Su Mo Tu Wd Th Fr
Physical
Emotional
Intellectual
Intuitive

Bioritmul **intelectual** demonstrează capacitatea de concentrare, memoria, ambiţia, funcţiile logice şi analitice ale fiinţei umane. Fiecare ciclu durează 33 de zile. Aceste regularităţi ale corpului nostru a condus un prieten de-al lui Freud, Wilhelm Fliess, de profesie otolaringolog, să elaboreze teoria bioritmurilor.

Aceasta teorie afirma ca viaţa umană este caracterizata de două cicluri care încep în momentul naşterii şi care apoi se repeta sistematic, până la moartea. Primul, care are 23 zile, este cel fizic, iar al doilea, care are 28 de zile este cel emotiv.

Mai târziu, prin anii douăzeci, un inginer pe nume Teltscher a sugerat existenţa unui al treilea ciclu, cel intelectual, cu durata de 33 zile. Toate acestea însemna desigur, ca viaţa omului se poate prevede pentru că este ciclica şi regulata de numere uşor de calculat. Bioritmurile sunt de obicei reprezentate într-un grafic ca cel prezentat aici, unde curbele sinusoidale cresc şi scad de-a lungul unei linii drepte (care marchează diferitele

zile).

Divizând 270 (grade unghiulare care reprezintă când Luna reproduce aceeaşi situaţie pe Pământ) pentru cele 3 frecvente de 11 – 22,9 – 64 şi 8 – 12, (frecventele sufletului, spiritului şi ale minţii, calculate în lucrările anterioare) se obţin numerele 24,00; 28,00 şi 33,18 care sunt frecventele prevăzute pentru cele 3 unde ale bioritmurilor, uşor identificate încă o dată ideic, cu culorile albastru, roşu şi verde din grafice.

Nu trebuie să vi se pară surprinzător faptul că exista o corelaţie de acest tip, deoarece, după cercetările noasre, arhietipul culoare-sunet-poziţie al MSA conţine toate numerele din univers. Nu o să scape cititorului atent observaţia ca, unda bioritmical a sufletului, legată de viziunea temporala a universului holografic al lui Bohm, nu este perfect identica cu cea calculata pe baze statistice (baza pe care cercetătorii bioritmurilor au lucrat).

Acest lucru se datorează în principal faptului că, creatorii bioritmului nu cunoşteau existenta sufletului, a minţii şi a spiritului, dar, mai presus de toate, nu ştiau de existenta sufletului galben şi albastru (cele două culori ideicie cu care creierul nostru împarte speciile cu suflet)

Acest lucru implica faptul ca, în timp ce bioritmul sufletului albastru are o semi faza iniţială pozitiva, bioritmul sufletului galben

(imaginea în oglindă a celui albastru) are o semifaza iniţială negativa.

Regruparea datelor despre sufletul albastru şi sufletul galben, în raport cu numărul de persoane care aveau suflete galbene şi suflete albastre, a strecurat cu siguranţă o eroare în calculul final. Deci, unele bioritmurilor, din punctul nostru de vedere, nu ar fi corecte, deoarece ar trebui să ia în considerare culoarea sufletului unde acesta a fost prezent. Bioritmul nu ar fi corect, în cele din urmă, dacă ne-am afla în faţa unei Conştiinţe Integrate (sufletul, mintea şi spiritul deja fuzionaţi într-o singură sfera transparenta, mimata în forma arhetipala, Evideon-ul de plecare).

SPAŢIUL SUNETELOR CONŢINE GEOMETRIA UNIVERSULUI

Dacă analizam spaţiul sunetelor şi luam în considerare valorile indicate pe semiaxele legate de culoare şi anticuloare, ne vom da seama că valorile numerice ideice care reprezintă obiectele, sunt şi informaţii despre numerele pure importante ale universului.

Aceste numere sunt de fapt legate între ele de operatori matematico-geometrici care indica operaţiile principale. Cu alte cuvinte, ele identifica instrucţiunile pentru a opera în Univers. Valorile axelor se iau 2 cate 2, verificând relaţiile dintre două numere ale aceleiaşi axe şi corelând aceste numere cu cele 2 numere ale celeilalte axe. Fiecare instrucţiune are nevoie de a lua în

considerare două axe o dată.

Luând în considerare cele 2 axe orizontale de spaţiu şi timp, se poate nota cum aceste axe şi valorile lor corespunzătoare, conţin instrucţiunile pentru operaţii matematice + şi –, operaţie duala, (care geometric corespunde operatorului răsucit (translaţie)). De fapt, scăzând cele două extreme (741 – 417 și 852 – 528), se obţine acelaşi număr: 324.

Însumând numărul corespunzător unei axe cu cel din a doua axa (852 + 741 și 417 + 528) se va obţine întotdeauna acelaşi număr: 1269. Scăzând aceleaşi numere din numerele opuse, utilizate în operaţia anterioara (852 – 741 şi 528 – 417), se obţine întotdeauna 111.

Aceste cifre indica faptul ca axele de spaţiu şi de timp sunt legate unele de altele cu operatori duali substractiv-aditiv, care dau impresia unei singure dimensiuni, caracterizata de operatorul geometric translaţie (răsucire).

Dacă luam în considerare axele de energie şi de spaţiu, putem vedea modul în care acestea sunt legate între ele prin 2 operatori X (înmulţire), şi/: (împărţire). Împărţind de fapt, valorile celor 2 capete între ele (639/396 sau 852/528), se obţine 1.61 (36), dar efectuând opusul, se va obţine (528/852 sau 396/639) 0.6197183099.

Aceste cifre reprezintă, aşa cum vom vedea mai târziu, secţiunea de aur.

Multiplicand în cruce valorile axelor (639 x528 sau 852 x396) se obţine din nou acelaşi număr de 337.392

În acest caz, cele două axe conţin informaţii pentru realizarea celei de a doua dimensiuni (deoarece descriu zona ideica şi operatorul rotaţie care îl creează geometric).

Cea de a treia pereche de axe, aceea a energiei şi a timpului, are caracteristica de a crea şi verifica existenta celei de a treia dimensiuni. De fapt, având în vedere ca distanta dintre valorile axei timpului este (741 – 417) fiind egală cu 324, în timp ce aceeaşi diferenţă obţinută pe axa energiei da valoarea (639 – 396) 243, am observat modul în care aceste 2 valori geometrice formate din aceleaşi numere arhetipale, dădeau ideea operaţiei de rotaţie (numărul 243 reprezintă de fapt rotaţia lui 324)

Operatorul de rotaţie într-un fel, putea fi utilizat în formarea celei de a treia dimensiuni. De fapt, împărţind 324/243 vom obţine numărul iraţional 1.3 (3), care atunci când este multiplicat cu cele 2 valori care caracterizează axa energiei, ne furnizează exact pana la cifra finala după virgula, cele două valori ale axei spaţiului.

1.3 (3) X396 = 527. (9) = 528
1.3 (3) x639 = 851. (9) = 852

Din aceşti parametri se naşte cea de-a treia

dimensiune spaţială.

RAPORTUL DINTRE SECŢIUNEA DE AUR ŞI PI GREC

Ajunşi la acest punct, trebuie să încrucişăm datele valorilor celor 2 axe între ele, aşa cum am făcut în cazurile anterioare. Aceasta operaţie a fost realizata efectuând suma raporturilor dintre cele două capete ale celor două axe, după cum urmează 639/396 + 639/417 = 3.146010464 ... care este o bună aproximare a valorii Pi grec.

Analizând valoarea lui Pi grec obţinută în acest fel şi comparând-o cu valoarea secţiunii de aur, de care depinde, evident, (639/396), descoperim ca aceste două valori sunt în strânsă legătură, deoarece acestea sunt „tehnic” greşite cu aceeaşi identica cantitate de 0,0044 ... care trebuie scăzută din valoarea noastră a lui Pi grec şi adăugată valorii noastre din secţiunea de aur, pentru a obţine valorile exacte pana la ultimele cifre după virgulă.

Observaţiile importante de făcut sunt următoarele:
— Valorile lui Pi grec şi ale secţiunii de aur sunt legate între ele prin MSA
— Eroarea calculata al lui Pi grec este identica cu valoare absolută a celei calculate pentru secţiunea de aur

Din aceasta ultima observaţie demonstrez

inconfundabil ca legătura dintre Pi grec şi secţiunea de aur nu este întâmplătoare, iar aceasta duce următoarea întrebare: Carei cauze i se datorează eroarea celei de a a treia cifre după virgula a acestor două numere importante şi pure, adică nedimensionale, arhetipice ale geometriei spaţiu-timp?

Dacă pe de o parte am putea fi mulţumiţi că am găsit corelaţii atât de precise, rezultate din ideea ca mintea noastră este facuata de univers, nu ne poate scăpa nici faptul ca secţiunea de aur a fost calculata într-o mie de moduri diferite care, în cazul nostru, ia valori foarte apropiate celor calculate pe baza proporţiilor marii piramide din Giza, fata de cele calculate cu pătratul magic.

http://it, wikipedia.org/wiki/Quadrato magico http://appunţi, studentville, it/appunţi/tesine-6/tesina dalla sezione aurea alle piramidi di giza-3390.htm

Având în vedere faptul ca ideea de baza este ca numerele arhetipale şi culori obţinute din sistemul MSA nu admit nicio greşeala, deoarece sunt ideicie, s-ar putea presupune ca ceva a modificat local parametrii geometrici universali, care cel puţin la nivel local, pot se fie schimbaţi. Mai mult decât atât, destul de ciudata, este şi frecventa bioritmului sufletesc, care, chiar pe axa de timp, a arătat o mică greşeală. Ceva face să vibrze sufletul la o frecventa uşor diferita fata de valoarea corecta?

Exista vreun alt mod de interpretare şi o explicaţie accesibila şi convenţională? În orice caz, din observaţiile noastre, rezulta un lucru foarte interesant. Universul este arhetipal, iar simbolurile sale sunt în interiorul creierului nostru, produse de minte. Paradigma lui Galileo se prăbuşeşte definitiv, pentru ca rezulta clar din toate acestea ca noi suntem Dumnezeu şi ştim exact cum am edificat universul.

Aceasta, din punct de vedere ştiinţific, are un singur sens. Primul lucru care se întâmplă atunci când de descoperă un lucru nu este observarea fenomenului în afara noastră, ci începutul achiziţionării conştiinţei de recunoaştere a acestui fenomen, ca pe o chestiune ancestrala cunoscută. Persoana observa obiectul şi îl recunoaşte în interiorul său, iar în interior se aplică regulile pe care apoi le verifica cu măsurile care reprezintă doar o confirmare ulterioara a percepţiilor sale.

Omul de ştiinţă, descoperă astfel că este şaman, el descoperă că nu este important să studiezi pentru a înţelege, ci este important să se studieze doar pentru a verifica dacă este nevoie neapărat ca noi să fim dumnezeu. Măsură, serveşte în acest caz, doar pentru a sublinia ceea ce noi înşine am creat în virtualitate. Toate acestea ne dau garanţia ca în timp, vom fi în măsură sa acţionăm în aceasta virtualitate schimbând-o după cum ne place, din moment ce acum, mecanismele cu care am creat sunt

evidente, adică scoase la lumina din cunoştinţă.

VALOAREA VITEZEI LUMINII C

Valoarea vitezei luminii „e” este conţinută în spaţiul sunetelor). De fapt, dacă ne amintim ca viteza pare să fie raportul dintre spaţiu şi timp, împărţind lungimea axei de spaţiu cu cea a timpului, făcând diferenţele dintre valorile atribuite extremelor acestor axe, sub forma de vectori de culoare, se obţine (852 – 528) / (741 – 417) = 324 / 324 = 1, care fiind un număr pur în unităţi naturale, este valoarea vitezei luminii.

(http://en, wikipedia.org/wiki/Mass %E2%80%93 energy equivalence)

Pentru unităţile de măsură naturale, vezi:

http://en, wikipedia.org/wiki/Natural units).

Modelul MSA nu face altceva decât să sublinieze faptul ca viteza luminii depinde în întregime de modul în care este construit un foton.

MSA ÎN MITUL CREAŢIEI

MSA provine dintr-o viziune arhetipala a universului şi, prin urmare, trebuie să aibă dovezi în mit, acesta născând tot din viziunea arhetipala a întregului.
În tradiţia chineza, este clar ca …

„La început a fost Haosul şi universul întreg

era învăluit de întuneric. Din Haos s-au separat cele două principii, unul activ, Yang, principiul masculin, iar celălalt pasiv, Ying, principiul feminin, aceasta a fost, iar acestea au fost originea tuturor lucrurilor însufleţite şi neînsufleţite. Totul în natura este perceptibil în Ying şi Yang: legile de moralitate, fizica şi metafizica sunt expresia acestor două principii.

Legea mecanicii, a astronomiei, a medicinei, urmăresc aceste două principii cheie ale legilor universale. Ying sta cu Yang aşa cum Soarele sta cu Luna, noaptea cu ziua, întunericul cu lumina, norii cu seninul, în fizica Yang este mişcarea iar Ying este liniştea. În sens cosmogonic sunt expresia puterii Cerului şi a Pământului. Tai Qi, în sensul de „marea extrema sau chiar de polaritate suprema" este alcătuită dintr-o substanţă eterna numita Qi, energia şi materia. Tai Qi-ul este una dintre acele expresii dificil de tradus, cerul şi pământul înainte de separare au fost Tai Qi. Tai Qi este originea Cerului şi a Pământului".

http://www.demetra.org/index, php? option =.com content & view = article & id = 146: phan-ku-e-il-mito-della-creazione-delluniverso & catid = 46: mitologia-cinese & Itemid = 27

Conceptul dualităţii apare, prin urmare, de la fotoni şi antifotoni sub numele de Qi şi Tai.

Din Haos, în interiorul marelui ou cosmic Phan Ku se plictisea şi cu un topor rupe oul. Din

despărţire se creează dualitatea. Din prezenta primordială a luminii albe şi a luminii neagre se pleacă pentru a începe creaţia, diviziunea şi transformarea universului. Bernardo Kordon, vede în acest mit al lumii **simetrice**, un om care se naşte şi creste în armonie, identificându-se cu natura, care a lăsat urme de neşters în profunzimea gândirii chineze şi a literaturii sale. Se dezvolta astfel convingerea **ca omul este superior oricărei zeităţi**, iar aceasta explica lipsa misticismului şi al fanatismului religios în istoria Chinei.

La Heliopolis, în Egiptul antic, se credea ca la început a fost un curent de apa total atemporal (practic, exista doar gândul idealizat ca apa) numit Nun-Totul. Deci, din nimic, Ra, zeul soarelui, s-a născut şi a luat loc pe movila primordiala care se ridica din apă. Acolo a generat un cuplu: Shu, un mascul antropomorf, împodobit cu o pană de struţ şi zeu al aerului, şi Tefnout, zoomorfa feminină. Şi în acest caz, generaţia naşte din nimic şi prevede începerea dualităţii.

Versiunea evreiască a creaţiei apare ca fiind cea mai ştiinţifică fata de toate şi spune în Sefer Yetzira, ca lumina infinita (Ohr Ein Sof), care nu are nicio dimensiune, creează dimensiunile universului. Ele sunt 6 şi sunt caracterizate prin înainte-inapoi, stânga-dreapta şi sus-jos. După crearea dimensiunilor, lumina se împarte în două şi creează dualitatea din nimic. (bli-mah). În acest context, suprapunerea cu MSA este foarte clara şi,

încă o dată, în interiorul numerologiei cabalistice, vom găsi o copie a structurii universului aşa cum l-am experimentat cu cercetarea noastră.

http://www.kabbalaonline.org/kabbalah/article cdo/aici/380376/jewish/Worlds-and-Emanations, htm

VIZIUNEA PSIHO-ANALITICA A MSA

Abordarea mintala simulata a universului este legată de noi înşine în mod direct. Cu alte cuvinte, din moment ce suntem noi Creatorul, avem o viziune a realităţii aşa cum noi înşine o cream în prezentul etern. În mod substanţial este acesta mecanismul care modifica realitatea interna simulativa mintala conform stării noastre de sănătate, de exemplu.

Din moment ce suntem noi înşine creatorii propriei noastre stări de sănătate, modelul MSA suferă modificări de forma şi culoare care caracterizează virtualitatea noastră. Modificarea care urmează evident regulile de virtualitate, ne permite să verificăm rapid modul în care noi ne raportam existenţei noastre şi ne permite să găsim parametrii care trebuie sau pot fi modificaţi, pentru a trăi în armonie acesta virtualitate şi experienţele pe care va trebui să le facem.

Schimbarea culorilor, a sunetelor, a poziţiilor sau formele sferelor sufletului, minţii şi spiritului în cadrul testului de culori, Triade Color Test

(TOT), înseamnă modificarea realităţii care are un nivel de corespondenta la nivelul virtual.

Încă o dat devine important conceptul ca lucrurile ne apar datorită faptului că existenta lor este legată de modul în care noi cream acel lucru în acel moment şi, în consecinţă, depinde de gradul de conştientizare pe care îl avem despre lucrul pe care îl cream.
Dacă eu sunt bolnav, eu am creat acea boala, deci boala îmi va apărea aşa cum vreau eu să fie, în consecinţă, aşa cum eu cred că ea este.

Concepţia vechie a Neuro-Lingvisticii (PNL), care susţine ca harta şi teritoriului sunt 2 aspecte ale realităţii, cade definitiv, pentru a face loc unei noi abordări în care harta este virtualitatea, iar teritoriul este realitatea.

Rămâne neschimbata diferenţa dintre concepţia ca harta teritoriului poate fi schimbata, dar realitatea nu. Se separa însă destul de clar realitatea de virtualitate, ţinând cont de conceptul ca, pana în momentul în care va exista încă realitatea reala şi realitatea virtuala divizate, va exista încă ultima bariera de doborât

De fapt, chiar şi în conceptul fundamental al PNL (programare neuro-lingvistica), omul apare în echilibru cu sine atunci când harta şi teritoriul sunt identice, adică, exista doar realitatea teritoriului. Reachiziţionarea conştiinţei de sine înseamnă a unifica virtualitatea cu realitatea

anulând ancestrala separae care a dat origine acestui lucru.

Nu trebuie să te uneşti cu Dumnezeu, ci să uneşti aspectul divin al realului cu imaginea sa virtuala.

Distanta dintre dual şi virtual este o măsură a cantităţii de cunoştinţe care rămâne încă şi, care reprezintă în matematica sau în fizica expresia erorii făcută în măsură. Într-un univers virtual non-local, unde nu exista nici spaţiu, nici timp, concepţia de eroare mare şi eroare mica, îşi pierde sensul, deoarece eroarea este întotdeauna identica, indiferent dacă face o mare măsură sau o măsură mică.

Se poate avea cunoştinţă de a face o greşeală (care va apărea, ca idee, mare), dacă se examinează o măsură mica doar pentru că se încearcă să se înţeleagă fenomenul detaliat, în timp ce aceeaşi eroare numerică efectuata pe o măsură mare (care va fi mereu aceeaşi) va părea mai mica, doar pentru că a observa în mare înseamnă a avea mai puţina cunoştinţă despre fenomen.

Prin urmare, eroarea devine o reprezentare simbolica a nivelului de conştientizare pe care o avem despre virtualitate, adică despre propria noastră creaţie, **o măsură a distantei dintre harta şi teritoriu.**
În acest sens, conştiinţa face experienţa propriei

sale creaţii achiziţionând cunoştinţă.

ARHETIPUL SEPARĂRII ÎN MITUL CREAŢIEI

În analizarea fiinţei umane, folosind tehnici de simulare mintala, care reprezintă evoluţia hipnozei ericksoniene, de descoperă mereu săpând în psihicul persoanelor examinate, că exista un nod de baza, primar, arhetipal şi, prin urmare, foarte profund, de rezolvat.

Se pare ca acolo se afla toată intensitatea emoţională a sufletului şi a spiritului, toată frustrarea lor în a exista, toate motivele pentru a exista, a fricii atavice de ceva, toate emoţiile primitive: teama de singurătate, de abandon, de a fi abandonat sau de a a produce singurătate la abandonare.

Mulţi răpiţi, de exemplu, odată ce au ieşi din problema, decid să reintre de teama de a fi singuri şi abandonaţi de sine însăşi. În acest context, extraterestrul spune răpitului ca, fără el, aceştia vor fi singuri.

Este bine să se înţeleagă ca, în cazul în care conştiinţa îşi aminteşte că este Conştiinţa Totala a Universului, ea nu se va mai simţi deloc singura. Se înţelege, în acel moment, ca ideea de singurătate apare din cauza faptului că extraterestrul însăşi a produs separarea conştiinţei, împărţind-o în suflet, minte şi spirit,

creând astfel o barieră suplimentara. Acelaşi extraterestru care produce separarea, comunica apoi sufletului ca el îl va proteja pentru a nu se mai simţi singur, inversând astfel paradigma iniţială.

În aşa fel zeii, inclusiv Dumnezeul din Vechiului Testament, îl fac pe om să creadă înainte de fi alungat, adică separat de ei, că era neascultător. Apoi, omul care se simte singur fără Dumnezeu; iată ca el i se re-arata recitând rolul celui care te iartă pentru a face „noul legământ”. Realitatea însă este foarte diferita şi este perfect povestita în mit, fără voaluri. Adam şi Eva nu sunt altceva decât reprezentarea sufletului şi a spiritului sau mai bine spus a Masculinului şi Femininului Universal, pe care Dumnezeu i-a separat (prin eliminarea coastei lui Adam):

Coasta este doar o reprezentare a unei părţi din sinele adamic al mitului. Sfântul Toma din Aquino explica faptul ca femeia a fost convenabil creata din coasta lui Adam. Crearea doar dintr-o parte, simbolizează de fapt o uniune sociala în care femeia nu are autoritate asupra omului, de aceea nu a fost creata din capul său. În acelaşi timp, femeia nu trebuie să fie umila şi supusa omului, pentru ca ea nu a fost creaat din picioarele sale.

În schimb, în mitul evreilor, Adam a fost creat perfect. Iniţial, Adam şi Eva au fost o fiinţă unica (Talmud Ketubot 18, Rashi), Adam şi Eva, în

funcţie de unele opinii, au fost creaţi spate în spate, în timp ce pentru alţii, Eva se afla pe o parte a lui Adam, apoi Dumnezeu, după ce i-a creat astfel, i-a separat ca pe primul om şi prima femeie.

Procesul de separare citit cu chieia arhetipala, declara că exista o ruptura între partea masculiana şi partea feminia de sine, nu ca Eva a fost creata din Adam. De asemenea, şi în acest caz, arhetipul este întotdeauna acelaşi: Adam se simte singur, iar Dumnezeu îl va mulţumi nu creând femeie, ci separând-o de partea feminină a Sinelui.

Pierderea cunoştinţei de sine a fiinţei originale androgina, face ca cele două părţi, masculina şi feminină, să trebuiască să îi fie recunoscătoare lui Dumnezeu, care este cel care umple golul de singurătate primitiva. Dar Dumnezeu este reprezentarea celui care separa pentru a învăţa mai bine despre conştiinţa sufletului şi a spiritului. Dumnezeu produce separarea, susţinând apoi ca dacă stai cu el, nu vei fi singur.

Mai mult, biblicul şarpele încearcă să avertizeze sufletul care se poate alimenta din informaţii (marul din pomul binelui şi răului), pentru a înţelege esenţa exacta. Şarpele este simbolul creaturii extraterestre care conţine Gnoza. Şarpe, adică, extraterestrul creat de Dumnezeu (Adam Kadmon sau Primul Om), care

vrea să folosească sufletul pentru propriile sale scopuri; pentru acesta pune omul împotriva propriului sau creator, care, la rândul său, se va folosi de forţă sufletului, pentru a distruge şarpele zdrobindu-i capul. Extraterestrul şi Primul Om duc lupta prin manipularea omului.

Femeia, adică sufletul, poate zdrobi capul extraterestrului şi, în acest context, Adam Kadmon foloseşte forţa sufletului pe care el nu îl are, făcând-o pe Eva sa creadă ca a comis păcatul, făcând-o să crede că va fi despărţită de Dumnezeu (expulzarea din paradis). În această etapă a mitului, Adam (omul secund), are doar un rol pasiv şi este pus la curent de Gnoza (marul) despre Eva, care este punctul principal al întreagii povesti. Dumnezeu pune în scena ideea de separare, de durere şi de pedeapsa, pentru ca apoi să o poată ierta pe Eva. În realitate este Eva, cea care a vrut să înţeleagă şi despărţindu-se de paradisul pământesc, a dus cu ea spiritul.

Deci este omul cel care decide să facă experienţa realităţii virtuale, separându-se de Dumnezeul opresor care le împiedica evoluţia. Dar mitul nu minte şi atunci **puterea** este obligată să-l reinterpreteze, răsturnând paradigma, **făcându-l să creadă că este real.**

IZVORUL SEPARĂRII

Dacă întreaga omenire manifestează problema separării, care apoi devine în viaţa de zi

cu zi, mama tuturor problemelor nerezolvate, e bine să mergem la sursa problemei pentru a înţelege, în afara evoluţiei sale în virtualitate, secunda care a declanşat totul.

Şi secunda care a declanşat totul este chiar crearea lui Evideon.

În momentul în care Conştiinţa decide să creeze virtualitatea pentru a face experienţa, Creează, adică Face, iar în a Face te Manifeşti, devine deci evident cum crearea din nimic, a unui foton şi a uni antifoton, reprezintă acelaşi act de o infinitate de ori. Cele două obiecte se vor reuni împreună în multe feluri creând totul din nimic.

Dar în clipa în care apare prima separare, în momentul în care se creza dualitatea necesară pentru a face experienţe, Conştiinţa se întreabă dacă a făcut ceea ce trebuia să facă. La acest nivel de înţelegere, Conştiinţa, care se împarte în două părţi de sine, nu are încă elemente pentru a înţelege, pentru că nu a făcut încă nicio experienţa şi, prin urmare, nu ştie ce este dualitatea, pe care ea însăşi a creat-o.

A spune că îşi da seama dacă a făcut bine sau rău nu are niciun sens. În acel moment, Conştiinţa îşi da seama că a făcut ceva despre care nu ştie încă ce putere are, dar, în acel context, nu exista încă niciun răspuns.

Creaţia continua cu Shiva şi Vishnu, ca simboluri ale primei duble virtualităţi. (Geneza, de

același autor, Ed Spaţiu Interior, Roma, 2013). xxxxxx Conştiinţa vede ca cei doi creatori sunt nedumeriţi pentru ca ştiu ca drumul lor are un termen limita, iar o astfel de situaţie, în interiorul virtualităţii în care aceştia au căzut, îi întristează. Shiva şi Vishnu pot să se simtă trişti pentru ca tristea este una dintre cele două fete ale dualităţii (cealaltă fata ar fi întruchiparea bucuriei). Conştiinţă nu poate fi trista, pentru că este în afara dualităţii, dar poate contempla atitudinea celor doi creatori creaţi.

Ei nu sunt eterni, ci imortali (nemuritori), pentru ca terminând parcursul lor, după dobândirea cunoştinţelor, se vor stinge pentru a reveni la Unu. Tristeţea vine din separarea de Unu, deoarece dacă dualitatea nu ar fi fost creata, atunci tristeţea nu ar fi fost detectabila.

Conştiinţa asista fără să înţeleagă, dar ştie că singurul mod de a înţelege este să experimentezi. Şi atunci ea face ceva ce, probabil, nu s-ar fi decis să facă în cazul în care ar fi înţeles dualitatea pe care nu a experimentat-o încă... Se pune la dispoziţia lui Shiva şi Vishnu, pentru ca aceştia să opereze asupra Ei separarea, astfel încât, prin separarea EI, să poată înţelege atitudinea celor doi creatori creaţi.

Într-un cuvânt, Conştiinţa face acelaşi lucru pe care îl face acum, când intra în corpurile noastre pentru a înţelege ceea ce se întâmplă în

dimensiunea materiala a lucrurilor. Acesta este primul act real de a Face, care face Conştiinţa activa, în gradul de a deveni Ea însăşi separarea, pentru ca înainte a construit-o iar apoi a vrut să o înţeleagă suportând-o.

Este povestit în mit ca Dumnezeu s-a făcut om şi „a coborât”, în lumea noastră, pentru a face experienţa omului însuşi. Apoi, mitul a fost distorsionat din interpretarea sa originala şi va deveni nu un act de achiziţionare a conştientizării din partea fiecăruia dintre noi, cei care ne-am decis să facem experienţa de viaţă în 3 dimensiuni, şi se va transforma într-un act de fals eroism divin, care pare a salva omul care nu a cerut să fie salvat în încercarea de a-l duce fără voia sa în cer.

Din nou, zeii falşi, îl vor face pe omul alungat din paradisul terestru să creadă ca acest lucru s-a întâmplat din cauza neascultării şi a greşelilor sale, dar care va fi iertat şi se va putea întoarce pentru a servi zeii, prin încercarea de a recrea condiţiile care vor permite falşilor creatori să formalizeze un al doilea legământ (noul legământ), care va obliga omul să îl urmeze pe Dumnezeu. O nouă alianţa este necesara, deoarece în primul legământ, alianţa omDumnezeu nu a reuşit.

În momentul în care Adam şi Eva sau spiritul şi sufletul decid să abandoneze zei, ei nu mai pot să îi utilizeze şi este absolut necesar să se creeze condiţiile pentru ca, cei care au decis să coboare în lumea virtuala pentru a face întreaga

experienţă, amintindu-şi de adevărata lor natura divina, să fie recuperaţi la un nivel „superior” într-un fel de nou paradis terestru, în care neterminând parcursul către Conştiinţă nu vor mai avea posibilitatea să-şi amintească cine sunt ei cu adevărat: Creatorul, rămânând prizonier în a crede că este doar un servitor.

Prin urmare, insulta finala este reprezentată de mitul lui Krishna (Hristos), penultimul act este spus în povestea paradisului pământesc, şi iată că putem afla, mergând înapoi în istorie, putem ajungem la prima oară, la prima înşelăciune iniţială.
Cei doi creatori Shiva şi Vishnu, în momentul în care Conştiinţa pentru a face experienţa de separare, adică pentru a o trăi, se pune la dispoziţia lor, aceştia au posibilitatea de a manipula ei înşişi Creaţia. Deci împart Conştiinţa în 3 parţi, creând triada: suflet, minte şi spirit.

În acel moment, cele 3 parţi divizate, experimentează ideea de separare unul de altul şi probează sentimentul unei experienţe dureroase. În acest moment sufletul devine dual, şi înţelege ca separarea înseamnă crearea de obstacole, vede celelalte parţi ale sale îndepărtându-se de el şi îi este frica, este pierdut.

În acest moment, începe descrierea mitului cu ideea că exista două tipologii divine: Dumnezeul adevărat şi nenăscutul care creează din nimic, care, în povestea noastră este recitat de

Conştiinţă şi de zeii din a doua generaţie creaţi de către prima şi care pentru a crea în continuarie utilizează ceva deja existent pe care doar îl modifica. Acestea 2 sunt Shiva şi Vishnu, şi, meargănd în jos, toţi cei care au creat diviziuni pronunţate în interiorul virtualităţii originale.

Tot drumul simbolic al călătoriei triadei va fi acela utilizat în căutarea părţilor separate ale Sinelui original şi înţelegerea ca acest lucru înseamnă înfrângerea dualităţii în virtualitate. Separarea da naştere la bariere, care sunt reprezentarea înşelăciunii, în spatele căruia se ascunde. Nu este deci adevărat ca Dumnezeu îl pedepseşte pe om pentru faptele sale şi apoi îl iartă, ci este adevărat ca omul este cel care decide să se rupă de el, nu numai pentru că nu a comis nicio greşeala, deoarece greşelile nu exista, fiind reprezentarea unui concept de dualitate, dar nu are, prin urmare, nici măcar nevoia de a fi iertat pentru ceva ce nu a comis niciodată.

Acordurile care au fost făcute nu sunt valabile, deoarece, în primul rând, au fost obţinute prin înşelăciune, ţinând în întuneric părţile conştiinţei umane de adevărata lor identitate, dar în al doilea rând pentru ca pactul, prin definiţie, este un fel de contract iar în contract trebuie să fie 2 semnatari, de acord între ei. Pactul pe care zeii îl fac cu omul este dorit doar de către ei, fiind deci unilateral iar în mit nu exista nicio urmă a unui acord bilateral. Vechiul și noul legământ apar şi în mit, care reprezintă imaginea reală a

virtualităţii atemporale, doar ca un act de impunere unilaterală.

Deci Conştiinţa, prin experienţa cu extraterestrul, înţelege cine este ea însăşi, îşi da seama că actul iniţial al creării separării produce suferinţă în dualitate, şi, în mod invers, fuziunea produce bucurie în lumea virtuala. Înţelege ca separarea şi unirea sunt singurele lucruri care se întâmplă tot timpul în univers, dând forma virtualităţii. Înţelege ca, Creaţia trebuie să fie urmata de aplicarea sa pe ea însăşi, deoarece experienţa trebuie trăită pentru a fi înţeleasă. Înţelege că trebuie să fACI pentru A FI.

Actul final al înţelegerii este echivalent cu actul iniţial, dar trăit în sens invers. La început a fost separarea iar la sfârşit uniunea. De data aceasta, însă, Conştiinţă a făcut experienţa dualităţii şi ştie ce înseamnă unificarea părţilor: ea reprezintă sfârşitul unui drum, realizarea unui scop, regăsirea şi descoperirea de fi schimbaţi în cunoştinţă de sine însăşi.

Descoperă ca suferinţa singurătăţii este proprie părţii care a fost separată de Totul (de întreg), în timp ce Totul (întregul) nu simte separarea.
Acesta este înţeles, prin realizarea unirii, dar nu se poate înţelege unirea dacă înainte nu a fost înţeleasă separarea, **deci nu exista eroarea iniţială** a separării pentru că nu exista nicio eroare.

ESENŢA NE-ERORII INVADEAZĂ DECI UNIVERSUL

Acum, Triada poate să se unească într-o Conştiinţă Conştientă, rupând barierele interne ale fiinţei umane, partea feminină a Sinelui se poate uni cu cea masculina, făcând raportul dintre un bărbat şi femeie, o sursă de dragoste transcendentala, o sursă de energie necesară pentru a obţine procesul de fuziune pentru a deveni UNU.

Pentru a evita interpretări greşite ale cuvântului „iubire" trebuie să precizam ca acest cuvânt nu are nimic de-a face cu iubirea dintre membrii familiei sau cu partenerul, sau pentru o planta sau un animal sau oricare alta forma de existenta.

De asemenea, nu are nimic de-a face cu sexualitatea: nimic care să amintească de Heros sau Agape ale miturilor greceşti, adică iubirea erotica a unui bărbat pentru o femeie sau dragostea pe care zeii ar avea-o pentru oameni. Cele două tipuri de dragoste sunt legate de o idealizare inexistenta a unei necesităţi. Heros este necesitatea pe care un om o are pentru a fi iubit de o alta fiinţă, fiind prin definiţie, răsplătit.

Agape este iubirea care, din nou, prin

definiţie, Dumnezeu o da creaturilor sale, fără să vrea ceva în schimb. În primul caz, se dovedeşte ca Hero este ceva ce se oferă singura pentru a se ajuta pe sine însăşi să trăiască şi care dacă nu este reciproc nu are niciun motiv să existe şi nu este absolut deloc gratuiata. Este o necesitate pe care omul o ascunde, adresându-i partenerului evidentele sale interese dar ascunzând câştigurile. E cum ai spune „Te iubesc pentru ca tu mă poţi iubi”.

În universul virtual şi dual celălalt, eşti tu, şi deci iubindu-l pe celălalt, te iubeşti de fapt pe tine însăţi sub o alta forma.
Al doilea tip de dragoste este o colosala păcăleală a zeilor, care pretind că te iubesc, făcându-te să crezi că îţi umplu nevoia de a nu fi singur, dar, acea singurătatea, au creat-o ei însăşi atunci când au despărţit din Conştiinţa, sufletul, mintea şi spiritul. Au creat, prin urmare, o nevoie inexistenta pe care au umplut-o în mod fals, creând şi în acest caz o relaţie de dependenta şi de supunere.

Dragostea transcendentala la care ne referim aici este o dragoste care nu se bazează pe supunere, ci pe echilibrul dintre parţi. Ele se recunosc ca parţi ale unei singure fiinţe. Actul de iubire poate fi efectuat fără niciun ritual, deoarece acesta poate fi reprezentat de oricare act: de la a culege o floare, la a mângâia un copac sau de a atinge o alta fiinţă vie, de la a-l privi pe celălalt în timp ce el nu vede, de a fi răpit de extaz în timp ce

îl observi contemplativ pe celălalt, orice altceva ar reprezenta acesta dragoste, înseamnă să simţi încet, încet pătrunzând dincolo de spaţiu şi timp, să savurezi unitatea şi să îţi reaminteşti unicitatea.

În acel moment pierzi complet conştiinţa de spaţiu, timp şi energie. Pierderea conştiinţei celor 3 parametrii virtuali, conduc la înţelegerea ca totul în virtualitate este fals, construit de noi, dorit de noi, trăit de noi. Actul de iubire transcendenta ne face să înţelegem ca noi suntem Totul şi ca Totul este Unu.

În momentul în care partea feminină a universului se alătura celei masculine, nu doar abate ultima bariera a dualităţii primordiale, ci realitatea virtualitatea şi cea reala devin Unu, eliminând distanta dintre harta şi teritoriu, ajungând la realizarea înţelegerii totale a Sinelui Cosmic.

În afara spaţiului şi timpului, care nu mai exista deloc, Conştiinţa Conştientă, renaşte de la sine la o viaţă noua: mariajul alchimic între creator şi creaţie, între realitatea reala şi virtuala, face să se înţeleagă Sinele universal, pentru ca EL este ceea ce se simte când se obţine: dragostea transcendentala.

Pe aceasta bază El poate decide să continue să fie cine ESTE, putând juca acum cu el însuşi, cu propria sa creaţie. Rezultatul acestui pas, care

poate fi reprezentat printr-un act de morfogeneza a unei nimfe din care iese un fluture, produce Lumea Fericita la care toţi aspiram şi care în lectura arhetipica a istoriei Universului, nu apare pentru ca acum o scriem şi o cream.

- Noi, Aici, Acum…
- Nu exista nicio moarte
- Nimeni nu este singur
- Noi suntem Dumnezeu
- Virtualitatea o cream noi
- Nu exista nicio dualitate
- Nu exista bariere
- Noi suntem dragostea transcendentara

ANEXA LA SIMETRIA CPT

În textul pe care le-am citat, am menţionat problema simetriei CPT şi ni se părut util să extindem acest aspect, în apendice, neîngreunand textul foarte mult pentru a facilita înţelegerea. În fizica se vede cum universul este legat de geometria care pare să respecte legile de simetrie.

Simetria este ceva legat de energia sistemului şi de operaţiile geometrice. Cu alte cuvinte, universul părând să fie închis pentru fizica moderna, nu poate exista o variaţie a energiei şi, prin urmare nici simetria sistemului. Simetria în fizica este reglementata prin trei parametri direcţionali (am putea spune noi, în viziunea noastră MSA).

Sarcina Electrică, Paritatea şi Timpul. Cu alte cuvinte, în cazul în care ceva este prevăzut cu o

sarcină electrica pozitiva, anti-particula sa va avea aceeaşi sarcina, dar cu semn opus, în cazul în care particula se mişca în faţa unei oglinzi la dreapta, antiparticula sa se va mişca specular, iar în cazul în care o particula va merge mai departe de-a lungul timpului, antiparticula sa va trebui să se întoarcă în timp. Acest concept se numeşte simetria CPT (sarcina-paritate-timp) şi se pare ca, pentru moment, nu a fost niciodată respins.

În schimb, o simplă geometrie ca CP (sarcina-paritate), care nu vede lucrurile în timp, pare ca uneori, să nu fie respectata. Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost următoarea: cum se confrunta MSA cu aceasta problema? În fizica exista mai multe exemple de ruptura a simetriei CP, care pare să nu fie respectata, doar în cazul electronilor slabi, în timp ce în cazul interacţiuni puternice, pare să nu provoace probleme.

Încălcarea simetriei CP este de o importantă fundamentala, deoarece arata ca, în legile naturii exista, deşi este mica, o **asimetrie** între materie şi antimaterie. Aceasta asimetrie a determinat prevalenta primei asupra celei de a doua, dând naştere asimetriei nebarionice iar din acest motiv astăzi, tot universul observat, este format din particule şi nu din anti-particule.

Dacă simetria ar fi fost perfecta pentru oricare particula în ipotetica origine a Big – Bang-ului, am fi avut o anti-particula, care ar fi anihilat-o pe prima transformându-se în energie pura, fără a fi în măsură să dea naştere universului aşa cum îl ştim (deşi asimetria materie-antimaterie, care

poate apărea ca urmare a unei încălcări a simetriei CP, combinata cu alte fenomene necesare, cum ar fi încălcarea numărului barionic şi cu condiţia ca procesul să aibă loc în ne-echilibru termodinamic, ar putea să nu fie suficient pentru a explica asimetria reala pe care am observat-o noi astăzi).

Exista în special doi Mezoni, adică Barioni constituiţi dintr-un Quark şi un anti-Quark numiţi K1 și K2. Un amestec din ele pare să se prezinte ca un Mezon K0... Ele sunt transformate sau decad în doi Pioni: P1 și P2, la rândul lor constituiţi dintr-un Quark de prima generaţie. Un Quark sus şi un Quark anti-jos formează un **+ π**, un jos şi un anti-sus formează un **π** –, antiparticula ei.

Combinaţii de sus şi anti-sus, sau jos şi anti-jos, sunt toate neutre, dar pentru că au aceleaşi numere cuantice se găsesc într-o singură combinaţie de modalităţi. Combinaţia cu energia minora este **π0**, care este antiparticula de sine însăşi.

Acum, trebuie precizat cum cei doi Pioni, care sunt unul antiparticula celuilalt, decad într-un Muon şi un Neutrin şi într-un anti-Moun şi un anti Neutrin. Problema provine din faptul ca aceste două decăderi au timpi diferiţi şi nu sunt deci speculari prin Paritate. Ca şi cum s-ar spune ca în timp ce eu plec, imaginea mea speculara rămâne în oglindă timp de câteva minute înainte de a urma în mod specular ceea ce am făcut eu. Din punct de vedere fizic, este o tragedie!

Acest lucru poate însemna că trebuie să existe o altă parte a universului unde se întâmplă exact opusul a ceea ce se întâmplă în aceasta parte, menţinând intact principiul prin care simetria totala a sistemului trebuie să fie conservata. Acest lucru ar putea fi explicat prin prezenta unui anti-foton. Din moment ce simetria sta la baza MSA am dorit să verificăm cum acesta explica aceasta particularitate. Dacă definim prin convenţie un foton şi un anti-foton cu semnele convenţionale **+ e** şi **– e**, modul în care acestea se leagă de ele cu literele alfabetului A şi B, iată ca un Quark şi un anti-Quark care reprezintă cei doi Pioni P1 şi P2 pot fi descrişi în modul următor:

P1	**up e anti down**	**+(a) -(b) +(a)/-(b) + (a) –(b)**
P2	**down e anti up**	**-(a) +(b) –(a)/+(b) –(a) +(b)**

Dacă reprezentam cei 2 mezoni P1 şi P2 derivaţi din 2 Mezoni K1 și K2 punând un cerc în jurul componentelor fotonice şi anti-fotonice prevăzute de MSA, vom avea următoarea diagrama:

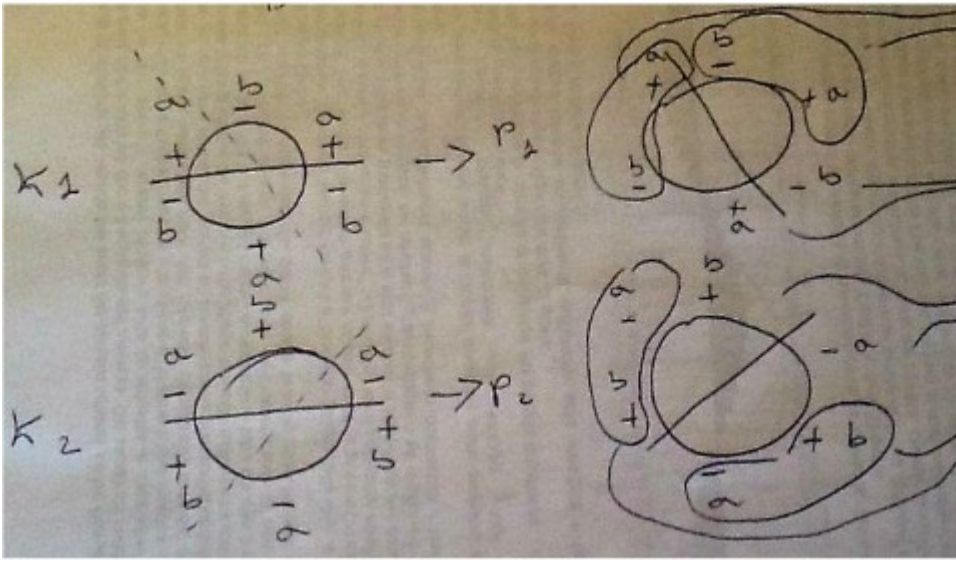

Pe dreapta sunt reprezentaţi sus şi jos cei 2 Mesoni K, iar în dreapta corespondenţii Pioni P. După cum se poate observa, mezonii sunt constituiţi din doi Quark separaţi printr-o linie orizontala. În primul rând, prima linie orizontala se roteşte în sensul orar mergând către formarea altor 2 Mezoni P, trebuind să respecte simetria CP, în al doilea rând, Mezon-ul K2, spre deosebire de K1 decade în corespunzătorul Pion P făcând rotirea axei de separare între cei doi Quark în sens anti-orar.

Cu alte cuvinte, cei 2 Pioni se formează prin contactul dintre Quarcii corespunzători Mezonilor K dar în mod specular, schimbându-şi unităţile fotonice şi anti-fotonice. Corespunzătorii Pioni, P1 şi P2 au stabilităţi diferite şi decad în doi Leptoni, formaţi din 2 unităţi fotonice şi anti-fotoniche, creând în primul caz, un Neutrin şi un Muon iar, în

al doilea caz, un anti-neutrin şi un anti-muon. Cele două unităţi fotonice şi anti-fotonice rămase se unesc într-un Evideon care dispare, absorbit de materialul spaţiu-timp.

Trebuie totuşi menţionat ca re-absorbţia de doi Evideoni, poseda caractere diasterico-izomerice cu cererea de diferite cantităţi de energie şi, în consecinţă, timpi diferiţi de implementare.

În acest context, unul dintre cei 2 Evideoni este re-absorbit înaintea celuilalt.
Cu alte cuvinte, cele 2 situaţii, sunt izomerice din punct de vedere optic, dar nu reprezintă o imagine în oglindă a celeilalte (rezulta din raportului diasterico-izomeric: N. d A…).
De fapt, din punct de vedere spaţial, cele două unităţi fotonice şi anti-fotonice, în cazul în care se suprapun pentru a construi Evideon-ul făcând să coincidă toate culorile unei unităţi cu anti-culorile celeilalte, trebuie să se rotească printr-un unghi Phi în sensul orar într-un caz şi la 360 – Phi antiorar, în celălalt caz.

Prin urmare, abordarea MSA rezulta nu numai de acord cu ceea ce impune fizica pentru simetria CP, dar arăta, într-un mod simplu, ceea ce se întâmplă cu fiecare unitate fotonica pusă în joc

Dacă din punct de vedere al modelului, MSA pare a fi foarte util pentru a înţelege universul, el îţi da ocazia de a reflecta asupra unor

particularităţi ale abordării noastre. Evideonii formează materia dar este evident că o fac să şi apăra. În acest caz, atât reprezentarea cât şi formarea întregului univers rezulta reversibila, unde starea iniţială şi finala se pot suprapune dar nu are conţinut energetic.

Ruperea aparenta a simetriei CP apare aşa numai în cazul în care exista un anti-foton care presupune existenţa unui alt octant universal, în mod specular opus cu al nostru, unde are loc un proces de decădere pionica speculara cu al nostru, unde Pionul P1 rezulta opusul celui care exista în acest octant, mai lent decât P2 în decădere. Deci universul devine simetric şi pentru simetria CP nu numai pentru CPT.

NEMESIS

Dintr-un punct de vedere filosofic, exista o relaţie între simetrie şi conştientizare. Antonella Di Martino, abordează aceasta problema, amintind teoriile şi gândurile mai multor filosofi, inclusiv Matei Ignacio Blanco și Claude Lévi-Strauss.

(http://statidellamente, blogspot, it/2009/11/omaggio-claude-levi-strauss-di.html)

Într-un articol în care se afirma ca: „Simetria este limbajul specific al inconştientului iar asimetria este limba proprie a Conştiinţei, (noi am spune conştientizare: „N. d A.), dar pentru a obţine o structura stabila trebuie neapărat să fie

prezente amândouă.

Simetria nu este direct proporţională cu ordinea, ci cu lipsa totală de ordine, o dezordine care nu poate fi concepută în mod corespunzător de gând, dar numai vag intuita ... am văzut cum Conştiinţa naşte dintr-o iniţială împărţire între Sine şi non-Sine, (noi am spune mai corect între foton şi anti-foton anti: „N. d A.), în cazul în care copilul învaţă prin frustrare, că nu este tot una cu mama sa.

Înainte de naşterea Conştiinţei nu exista niciun gând: exista emoţie, instinct, inconştient, ceea ce poate fi definit ca teritoriul principiului simetriei. Chiar şi sistemele culturale apar dintr-o pereche opusa, şi crease trecând printr-o lungă serie de diferenţieri. Prin urmare, gândul apare din diferenţă, creste în diferenţa, se bazează pe diferenţa”.

Prin urmare gândirea dualista este legată de prima ruptura a simetriei care apare la început, când Conştiinţa se împarte în 2 lucruri: prima fiind opusul celeilalte.
Viziunea de ansamblu a acestui gen are un nume care se identifica cu „teoria Cyber”, unde unele concepţii exprimate în această lucrare sunt confundate în mod necorespunzător cu aspectele matematice ale new-age, care pot fi cu uşurinţă demascate în acele puncte în care exista ideea de dualitate, ca realitatea reala şi nu virtuala, http://www.enciclopediaolistica.com/enciclopedia/sci2/sci07.htm

La finalul acestui drum, concluziile par a fi următoarele: Conştiinţă este legată profund de sfera inconştientă a omului, iar gândul sau este total simetric. Acest gând corespunde realităţii reale, fără spaţiu şi fără timp, prin urmare non-locala şi complet simetrica. În schimb, asimetria naşte din necesitatea de a crea o lume duala, în care se confrunta o lume a conştientului virtual.

Deci, tot ceea ce ne apare asimetric şi virtual, ne face să înţelegem că nu am înţeles totul până la sfârşitul. Asimetria devine astfel un instrument de înţelegere care ne ajuta să ne dăm seama de cât de departe suntem Noi de conştientizare. Cei care nu poseda conştientizare, considera asimetria ca pe o realitate a universului, cine este conştient, ştie că acesta se manifesta pentru a demonstra cât eşti tu de departe de a şti cine eşti.

În timp ce scriam acest articol, am realizat ca de fapt va povesteam povestea mea. Am verificat cum ceea ce am scris în Geneza, în al treilea capitol, în special, se întâmplă acum. Eu am scris o poveste în care, eu însumi eram personajul principal şi cititorul, dar evident, chiar şi scriitorul, enumerând conţinutul filmului „O istorie infinita – La storia infinita”.
(http://it, wikipedia.org/wiki/La storia infinita (film)

De fapt, în timp ce vorbeam de fotoni şi anti-fotoni şi despre interacţiunile lor, am înţeles cum

eu însumi m-am simţit ca o unitate fotonica care trebuia să interacţioneze cu două unităţi anti-fotonice trebuind să aleg de care din ele să mă leg.

De fapt, chiar şi în acest caz, nu a existat nicio alegere, deoarece toţi anti-fotonii sunt egali, dar se disting între ei numai după apariţia interacţiunii. Era ca şi cum ar fi trebui să aleg între doi parteneri care în realitate sunt acelaşi lucru, dar care îţi apar diferiţi pentru că ai cu ei două interacţiuni diferite.

Nu exista nici dualism şi nici măcar vreo alegere pentru ca celălalt este mereu imaginea ta însăşi. Era ca şi cum cei 2 fotoni îmi triimiteau înapoi o imagine diferita a mea, subliniind ca fiacre dintre cei doi îmi arătau o serie de caracteristici ale mele diferite. Unindu-mă cu una şi abandonând-o pe cealaltă imagine a mea, provoca simultan suferinţa pentru separare şi ideea de rezoluţie.

Este ca şi când pentru comportamentul Pionilor şi anti-Pionilor, realizam cum asimetria acestei situaţii ar fi fost caracterizata de 2 situaţii temporale diferite. Uniunea în virtualitate era imediata iar uniunea în real era aparent mai lenta Eu puteam să mă unesc şi să aleg cu care parte din mine să trăiesc în realitate şi cu care să trăiesc în virtualitate

Alegerea mea nu se făcea între două imagini speculare ale mele, pentru că nu exista decât o singură imagine speculara a oricărui lucru şi nu două. Dar ce să fac „înainte” şi ce „după”? Era evident că se putea face unirea doar cu o singură parte de fiecare dată: una în realitate şi alta în virtualitate, pentru că aşa apare în virtualitate.

În acest fel am decis să aleag, în ne-alegere, partea cea mai importantă a mea, ţinând-o strâns pentru eternitate. Aceasta însemnând să mă unesc cu partea virtuala, cea fragila imediat, iar cu cea reala mai încet, în timp. Lăsând în urma partea cea mai bună din mine pentru a o favoriza pe cea fragila implica alegerea de **a face** între două străzi posibile pe aceea acum pare a fi cea mai dificilă, dar care apoi devine unica posibilitate.

Când am scris acesta lucrare am reflectat şi asupra faptului că universul este dual, dar în manifestările sale simbolice, apare fractal, extern. Un Shiva, un Brahma şi un Vishnu dar şi un suflet, o minte şi un spirit, sau o structura androida, făcută oricum din interacţiuni cu 3 unităţi fotonice, o numerologii legate de 1 şi 2 care devin 3 în uniune.

Am înţeles că ne-alegerea mea era în realitate singura alegere, adică singura strada de urmat. Am regăsit în viaţa mea interioara, comportamentul acestor unităţi fotonice şi anti fotonice pe care le-am descris în acesta lucrare. Am înţeles ce este separarea, în aceeaşi secunda

în care mă uneam... Trăiam contemporan disperarea absoluta lângă ideea uniunii rezolvabile în virtualitate.

Am înţeles că ceea ce am scris şi ceea ce citeam era corespondenta a ceea ce trăiam. Dar ştiam şi ca aceasta înţelegere exista doar când citeşti ultimul cuvânt al cărţii pe care ai scris-o. Virtualitatea se termina dar realitatea continua, iar eu am ales-o inconştient pe aceea şi trecând prin experienţe, nerefuzându-le, trăindu-le făceam să fie ale mele.

Ultimul gând care îţi vine în minte, pentru a încheia acest articol lung, este legat de observaţia care se obţine atunci când cineva vine către tine cu o anumită viteza pentru a se uni cu tine, iar tu te duci în întâmpinarea lui: niciodată cele 2 viteze nu sunt acelaşi şi nici traiectoriile lor. Şi chiar dacă la sfârşitul timpului, în realitatea reala, aceasta unire se va realiza acesta va fi trăită în aceasta virtualitate, de către cei 2 parteneri, astfel încât să nu respecte paritatea CP ca pe o separare.

Conştiinţa se pune în mâinile creaturilor sale pentru a fi împărţită (asimetrizare): accepta şi decide să accepte, în acel moment separarea de propriul sine, pentru că trebuie să facă experienţa dar şi din cauza actului de iubire transcendentala fata de partea sa creata care din acest motiv este fragila

Decid să mă lipsesc de conştientizarea mea în favoarea conştientizării creaturilor mele, care oricum fac parte din mine însămi. Decid să fac drumul cel mai complet netrecând prin inutile scurtături conştiente. În a urma aceasta cale, creaturile nu îşi dau seama de miracolul care le-a fost dăruit dar aceasta manifestare nu lasa spaţii goale în conştientizare.

Conştiinţa, la sfârşitul începutului, descoperă că este unita cum nu a mai fost niciodată înainte.

SFÂRŞITUL ÎNCEPUTULUI

Bibliografia essenziale:

1969 Physics Nobel Prize lecture by Murray Gell-Mann

1976 Physics Nobel Prize lecture by Burton Richter

1976 Physics Nobel Prize lecture by Samuel C.C. Ting

2008 Physics Nobel Prize lecture by Makoto Kobayashi

2008 Physics Nobel Prize lecture by Toshihide Maskawa

The Top Quark And The Higgs Particle by T.A. Heppenheimer – A description of CERN's experiment to count the families of quarks.

Bowley, Roger; Copeland, Ed. „Quarks". *Sixty Symbols*. Brady Haran for the University of Nottingham.

Grozin, A., *" Heavy quark efective theory"* Berlin etc. Springer, 2004, ISBN 3 – 540 – 20692 – 2